

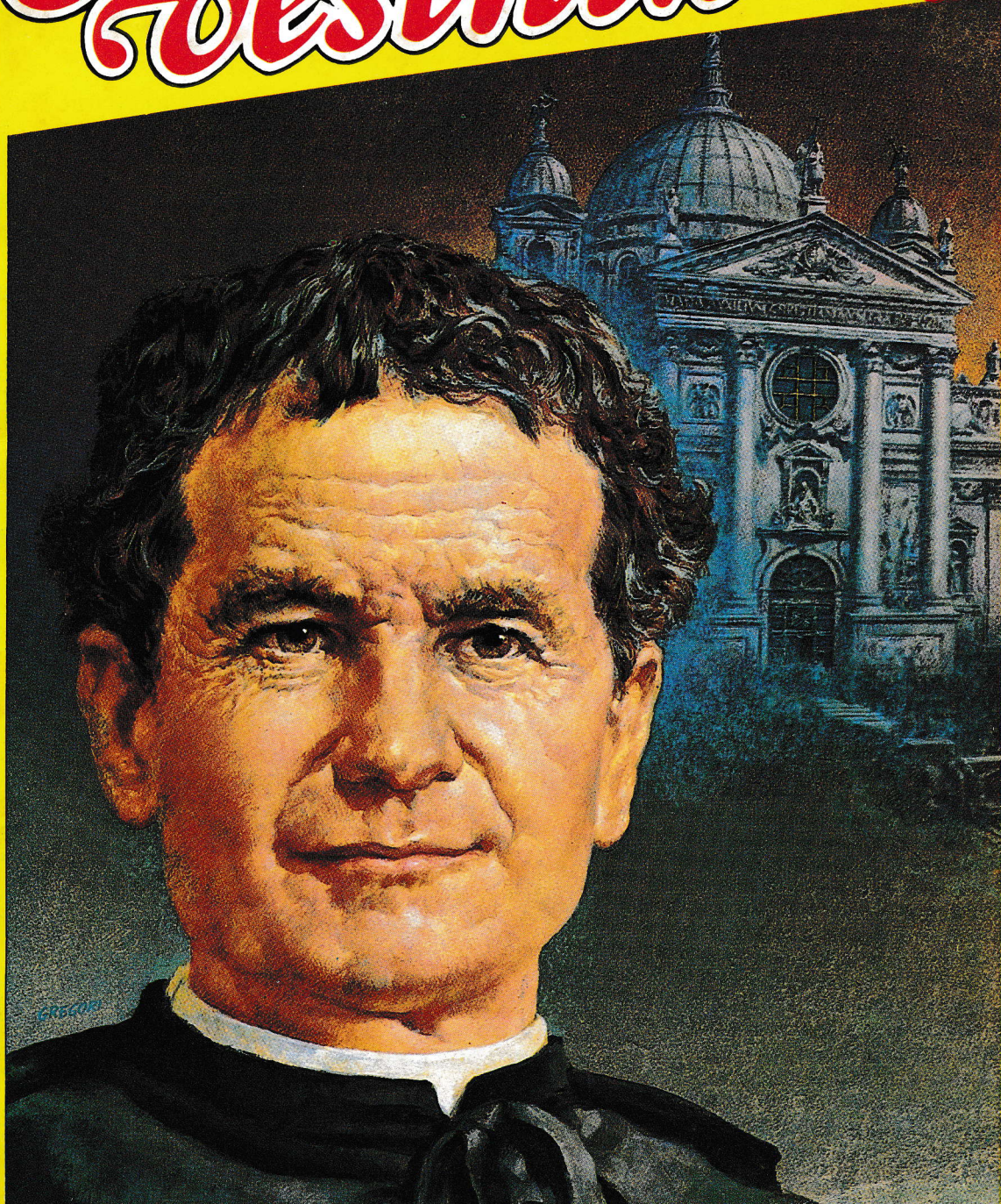
glasilo salezijanske družine

leto 1988

Salezijanski vestnik

števila

3

GREGORI

POKLON DON BOSKU

Francoski pesnik,
dramatik in esejist
PAUL CLAUDEL
(1868–1955)

je postal član akademije
in bil veleposlanik na
Japonskem, v Združenih
državah Amerike in v Belgiji.

Med pesniškimi zbirkami
je znana **PET VELIKIH OD,**
od dram pa **TALEC, ČLOVEK**
IN NJEGOVO HREPENENJE,
SVILENI ČEVELJČEK.

Vsa dela preveva
globoka vernost in
včasih mistično doživljanje
božje resničnosti.

Odlikoval se je v izvirnih
literarnih oblikah in z
izrazno močjo sloga.

Zelo zanimivo je tudi njegovo
dopisovanje z A. Gidom.

V enem svojih del je o don
Bosku zapisal naslednje besede.

*Je eden tistih svetnikov, ki jih lahko primerjaš s Kristusom,
ne da bi se ti bilo treba spovedati.*

*(Isto ne čutim za tiste, ki so obdani s svetniškim sijajem ali
se za kaj takšnega imajo.)*

*Takoj vidiš, da ni samo svetnik, ampak tudi pošten človek.
Je jasen kot majsko jutro, čil kot jablana.*

*Všeč so mi gosti, kodrasti lasje na čelu, in vtis moči in urnosti,
ki ju izžareva.*

*Kamorkoli don Bosko položi roko, čutiš navzočnost avtoritete.
Avtoriteto in sladkost, ljubezen do Boga in do mladih brez
staršev, ki so njegovi. Kjerkoli so revni dečki, so njegovi.
Mladost, revščina, z jutranjo zvezdo na čelu.*

*To je bila cerkev po njegovi zamisli.
Neoblikovana, ki so jo sestavljala kladiva in macole;
cerkev, ki veruje in dela in poje na vse grlo.*

*Kot Mojzes med njimi, moder in urejen, s primerno besedo,
tolažbo in zakramenti.*

Ve, kako je treba prenoviti svet.

Kar zadržite svoje teorije, razprave in moč.

*Jaz se bom držal mladih, ki rastejo in ob meni razumejo
dobrega Boga.*

To so ljudje, s katerimi berem in jih učim uporabljati prste.

„Oče nenehno dela v meni in jaz v Očetu.”

Slišite, sinovi, to so Kristusove besede.

To je delo, ki ga nihče ne more opraviti brez drugih.

Skupen napor je to za nadaljevanje stvarjenja, našega stvarjenja.

*„Vsi, ki se trudite in ste obteženi, govori Gospod,
pridite k meni.”*

Tu je križ in moje telo, ko ga boste hoteli zaužiti...

Povedal bi vam, če bi bilo kaj boljšega.

*Zato konec tedna, konec dneva, ko je naslednji dan nedelja,
se delavec, umazan od železa in znoja, umije in si obleče
belo srajco; ponosen je na opravljeno delo, ki mu je kruh in voda.*

Nato gre kot otrok, kot sin k don Bosku.

*Oče, v naročju tega človeka smo, tako preprostega, polnega
zaupanja, s smislom za vsakdanjosti...*

*Povej mi, ali je res, da bomo prišli vsi v nebesa, da bo
kraljestvo naše...*

*Oče, čeprav sedaj znam delati in mi je zrasla brada,
ne vidim razlogov, da se pri tebi ne bi počutil tvojega fanta!
Razkrivam ti srce, usta in ti, oče, prosi Boga, da me bo
z vsakdanjim kruhom nasitil in da bomo moji prijatelji
živelj pravično, saj smo kristjani.*

*Ponovno smo začeli verovati v Boga. V Cerkvi smo našli
močnejšega. Našli smo izgubljene gotovosti o življenju in smrti.
Če smo stari, še ne pomeni, da ne smemo biti več otroci.
Otroci in možje in žene so samo različni pogledi na isto.
Vse kipi in žene naprej in soglaša in hoče skupaj.
Vse je samo začetek.*

Janez Bosko, zavetnik večnega odraščanja, prosi za nas.

SALEZIJSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine
Izdaja Salezijanski inšpektorat v
Ljubljani

YU ISSN 0353-0477

Uprava: KNJIŽICE, Ljubljana—
Rakovnik

Leto 61 (1988)
Številka 2 (15. maja 1988)
Ureja uredniški odbor.
Glavni urednik Bogdan Kolar
Odgovarja Anton Košir

Tisk: Marko Kratochwill
Ljubljana, Slomškova 8

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6 — p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Republiškega
komiteja za kulturo je Salezijanski
vestnik oproščen prometnega
davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V slo-
venskem jeziku izhaja od leta
1904.

Po svetu izhaja v 39 izdajah in v
18 jezikih (letna naklada preko
10 milijonov izvodov):

Argentina, Avstralija, Belgija, Bo-
livija, Čile, Dominikanska republi-
ka, Ekvador, Filipini, Francija,
Gvatemala, Indija (angleški, mala-
yalam, tamilski in telugu), Irsko
in Velika Britanija, Italija, Japona,
Jugoslavija (slovenski in hrva-
ški), Kanada, Kitajska (izhaja v
Hong Kongu), Kolumbija, Koreja,
Litva (izhaja v Rimu), Malta, Me-
hika, Nemčija, Nizozemska, Para-
gvaj, Peru, Poljska, Portugalska,
Španija, Tajsko, Urugvaj, Venezu-
ela, Zaire, Združene države Ame-
rike.

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik
vez med člani salezijanske družine.
Izhaja štirikrat letno. Obvešča o
življenju salezijanske družine
doma in po svetu ter posreduje
don Boskovo vzgojno izkušnjo.
Vestnik je don Boskov dar vsa-
komur, ki ga želi. Hvaležni smo
za vsak dar, ki nam pomaga pri
kritju stroškov tiskanja.

Številne revije po svetu so oblet-
nici smrti sv. Janeza Boska posve-
tile članke, priloge ali kar cele šte-
vilke. Ugledna italijanska revija
JESUS mu je namenila izredno in
razširjeno številko, iz katere smo
vzeli don Boskovo upodobitev za
naslovnico. V ozadju so obrisi
cerkve Marije Pomočnice, „spo-
menika hvaležnosti“, kot jo je
don Bosko rad imenoval.

Dragi prijatelji sv. Janeza Boska

Pomlad don Boskovega leta '88 je za našo salezijansko družino postala posebno obdobje. Vrhovni predstojnik Egidij Vigano je po posvetovanju s sobraty imenoval novega predstojnika Ljubljanske inšpektorije sv. Cirila in Metoda, dosedanjega ravnatelja v Modestovem domu v Celovcu, mag. Stanka Hočevarja.

Ko nam je sedanji inšpektor Anton Košir sporočil to novico, je med drugim zapisal:

„Imenovanje sobrata Stanka Hočevarja za predstojnika naše skupnosti ni presenečenje. Številni bogati darovi, ki mu jih je Bog naklonil, ga priporočajo za to službo. Med njimi je gotovo v prvi vrsti iskrena ljubezen do don Boska, dejavna zavzetost za salezijansko poslanstvo, čut za Cerkev, ustvarjalnost, treznost v iskanju rešitve problemov, še posebej dialoškost in posluš za potrebe sobratov. Za seboj ima široko osebno izkušnjo.

V skupnosti je že opravljal zelo odgovorne naloge. Med drugim je bil inšpektorialni vikar, več let član inšpektorialnega sveta, ravnatelj v Želimljem in zadnja štiri leta v Celovcu. Ves čas je bil tesno povezan tudi z župnijsko pastoralo, kot urednik Knjižic pa tudi s tiskovno dejavnostjo.“

Kot zvestemu sodelavcu našega glasila, ki ga je s pozornostjo spremljal, obogatil s svojimi mislimi in dajal dragocene spodbude, mu iskreno čestitamo in v odgovorni službi želimo veliko zadovoljstva, božjega blagoslova in varstva Marije Pomočnice.

Novi inšpektor Stanko Hočevar bo službo nastopil 16. avgusta. Takrat bomo v Salezijanskem vestniku o njem prinesli daljši zapis.

ZA DON BOSKOV PRAZNIK V MUŽLJI

Stoletnico don Boskove smrti smo proslavili na sam praznik. Ker je bila letos to nedelja, okoliški duhovniki niso mogli priti, zato pa je bilo mladih toliko več. Pri mladinski maši, ki jo imamo vsako nedeljo, so zavzeto sodelovali letošnji birmanci. Pripravili so uvodno misel, v kateri so spregovorili o don Boskovi težki mladosti, apostolskem delovanju med prijatelji ter o duhovniškem poslanstvu med ubogo in zapuščeno mladino. Pri dopoldanskem bogoslužju je pridigal generalni vikar zrenjaninske škofije Geci Tibor in spretno vpletel dogodke iz don Boskovega življenja. Navzoče je povabil, da bi po zgledu mladega Janeza tudi sami delovali kot apostoli.

Popoldne smo imeli don Boskovo prireditev v zimski kapeli. Vodilno vlogo so imeli birmanci in njihovi voditelji. Posamezne skupine so si zelo prizadevale, da bi čimbolj nazorno prikazale odlomke iz svetnikovega življenja. Vmes so se vrstile pesmi, recitacije, krajše domislice, šale in spodbude. Na koncu je predstavnik voditeljev birmanskih skupin

Zoli izročil šopek vsem salezijskim duhovnikom, ki so v Mužljji delovali vse od leta 1966.

„Iskreno se vam zahvaljujemo, je poudaril, ker ste zapustili svojo lepo slovensko domovino in prišli semkaj med nas. Naučili ste se našega jezika, čeprav vam je to povzročalo veliko preglavic. Mi pa znamo ceniti vašo nesebično ljubezen do duš in zato bomo uresničevali vaše smernice ter vam požrtvalno pomagali pri napornem delu za širjenje božjega kraljestva, zlasti med mladino.

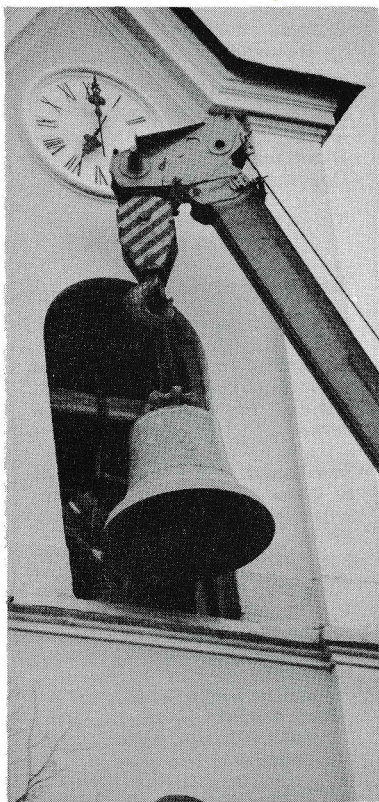
Hvaležni smo vam tudi, ker nas učite, kako je treba uporabljati ta čudoviti don Boskov vzgojni način in zato ga bomo tudi mi po svojih močeh razširjali.

Čeprav je minilo že sto let od don Boskove smrti, on vendar ni mrtev. Živi ne le v nebesih kot svetnik, ampak tudi med nami, ko se trudimo, da bi nadaljevali delo za vzgojo ogrožene mladine na njegov način, po njegovem zgledu in po njegovih mogočih priporočilih.”

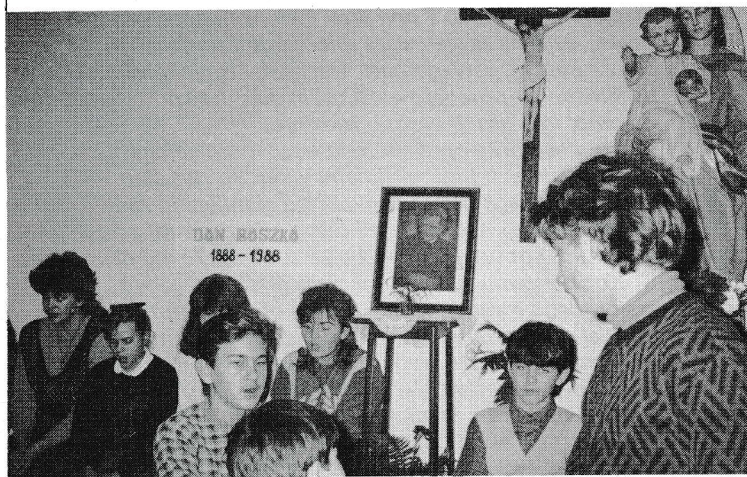
Mariji Pomočnici smo priporočili naše delo in jo prosili, da bi z njeno pomočjo na banatski zemlji vzkliklo zadosti duhovnih poklicev, ki bodo nadaljevali delo, ki ga na šestih župnijah sedaj opravljajo salezijanci.

J.J.

NOVI ZVON V ŽELIMLJEM

Cerkvi sv. Vida v Želimljem je prva svetovna vojna 16. novembra 1916 vzela dva zvana, velikega in srednjega. Farani so 1923 nabavili srednji zvon in tako je cerkev do letošnjega leta imela samo dva zvonova. Vedno pa je bila želja dobrih želimeljskih vernikov, da bi kupili še velikega. Ta želja se jim je končno le spolnila, ko se je v marcu letos po 72 letih dvema manjšima pridružil še veliki zvon s svojim lepim in močnim glasom. Tako ima želimeljska cerkev zopet tri zvonove, ki lepo in ubrano odmevajo po prijazni dolinici in vabijo ljudi k službi božji v cerkev in spremljajo vernike na božjo njivo k večnemu počitku.

LJUBLJANČANI PRI MARIJI POMOČNICI NA RAKOVNIKU

Na četrto postno nedeljo, 13. marca, je bilo romanje vseh ljubljanskih župnij k Mariji Pomočnici na Rakovnik. To je bila postna spokorna pot, saj so mnogi iz mesta prišli peš. Že kar precej časa pred začetkom pobožnosti je bila cerkev polna, zato so mnogi morali ostati zunaj. Najprej so prisluhnili trem predavateljem, nato so sodelovali pri bogoslužju, ki ga je vodil nadškof Suštar in oba pomožna škofa ter več ljubljanskih duhovnikov. Ubrano petje je srečanju dalo pravo romarsko razpoloženje, predstavniki posameznih župnij pa so s svojimi prispevki obogatili molitveno srečanje. Romarski shod so zaključili s petimi litanijami in posvetitvijo Marijinemu brezmadežnemu Srcu.

Nedeljsko popoldne je še enkrat pokazalo, da smo v Marijinem letu in da se k božji Materi lahko zatekamo z vsem zaupanjem.

SV. JOŽEFU V ZAHVALO

Praznik sv. Jožefa je rakovniško salezijansko skupnost na poseben način obogatila. Številnim godovnjakom so dodali praznovanje skupnosti, ko so sobratje utrdili medsebojne vezi in razmišljali o vrednotah skupnega življenja.

Višek dneva je bila večerna daritev, ki jo je vodil inšpektor Anton Košir in pri njej blagoslovil sliko sv. Družine, delo akademskega slikarja Tomaža Perka. Tako je tudi sv. Jožef dobil znamenje hvaležnosti, ki mu je bilo dolgo obljubljeno v zahvalo za pomoč pri gradnji zavoda v Želimlju. Po maši je na prenovljenih orglah imel koncert prof. Maks Strmčnik. Predstavil je nekaj odlomkov Bacha, Mayerja, Frescobaldija, Da Bologne; na koncu je predstavil še lastno orgelsko improvizacijo. Koncert smo poimenovali koncert hvaležnosti Bogu, dobrim sobratom (predvsem iz tujine) in drugim, ki so na kakršen koli način pomagali pri prenovi orgel.

Dan, ki se je na koncu prelil v čudovito harmonijo hvaležnosti Bogu za skupnost, sobratje, za toliko dobrih ljudi, ki

čutijo z nami in nam na razne načine pomagajo, je vsakogar na poseben način nagovoril in duhovno obogatil.

št

KRONANJE BREZJANSKE MARIJE NA DUNAJU

13. marca je skupnost Slovenskega pastoralnega centra na Dunaju, ki jo vodi salezijanec Štefan Ferenčak, doživela izjemno slovesnost. Obiskal jih je dunajskih nadškof in med bogoslužjem okronal sliko Marije in Jezusa na kopiji brezjanske Marije Pomagaj. Kopijo je izdelala slovenska sestra uršulinka, ki živi na Dunaju.

Dunajski Slovenci so za to priložnost napolnili cerkev Srca Jezusovega, ki jim jo je pred petimi leti dala v najem dunajska mestna uprava. Pridružilo se jim je tudi nekaj nemško govorečih vernikov, ki obisku jejo to cerkev. Med gosti so bili tudi avstrijski salezijanski provincial, inšpektor iz Ljubljane, p. Tomažič in še nekaj duhovnikov.

Po slovesnosti v cerkvi je bil kulturni in družabni program v novi dvorani, ki so jo z velikim trudom in stroški uredili v doslej zasutih prostorih pod cerkvijo, delno pa dozidali na dvorišče. Posebej mladina je pokazala, da veliko zmore. Nastopili so trije pevski zbori in tamburaški ansambel. Štefan je povezoval točke programa in gostom, pa tudi članom slovenske skupnosti predstavil petletno uspešno delo centra in se posebej zahvalil vsem, ki so pri velikih delih ureditve novih prostorov sodelovali s prostovoljnimi

delom. Žrtvovali so nad 4000 ur prostovoljnega dela.

Slovenska skupnost se je na praznik pripravljala z duhovno obnovo. V soboto popoldne se je zbralo precej ljudi. Poslušali so dve konferenci na temo Marijinega leta. Večina je ta večer tudi opravila velikonočno spoved.

A.K.

MISIJSKA SREČANJA

Don Bosko živi. Živi v svojih sobratih, sestrah, prostovoljках in sodelavcih širom po svetu. Na poseben način pa se njegova „vitalnost“ odraža v misijonskem poslanstvu družbe.

V jubilejnem don Boskovem letu so v ospredju tudi misijoni. Letos se še na poseben način spominjamo don Boskovih misijonskih sanj „od Valparaísa do Pekinga“. Krona tega načrta je kitajska zemlja, ki je poškopljena s krvjo prvih salezijanskih mučencev Versiglia in Caravaria.

Za letošnji salezijanski misijonski dan je komisija za misijone pripravila posebno molitveno uro. V zadnjih februarjskih tednih in prvo v marcu je bilo v Veržeju, na Rakovniku in v Škocjanu molitveno srečanje posameznih dekanij za misijone. Ta srečanja so bila v celoti prežeta z mislijo na prve salezijanske mučence na Kitajskem. Poleg tega pa so verniki ponovno slišali o slovenskih misijonarjih Kerecu, Gederu in Knobleharju. Vsako srečanje sta spremljali tudi misijonska razstava in diamontaža o Kerečevem misijonskem delu.

Pri vseh molitvenih srečanjih so sodelovali tudi mladi. Njihovo navdušeno petje in glasba sta dajala vtis globoke povezanosti ljudstva z misijonskim poslanstvom Cerkve.

F.P.

MINISTRANTI ZA PRAZNIK DOMINIK A SAVIA

Že kar nekaj let Dominik Savio za svoj praznik ali nedeljo po njem zbere pod okriljem Marije Pomočnice na Rakovniku ministrante ljubljanskih župnij. Srečanje običajno razdelijo na čas za molitev in za preverjanje znanja iz določenih področij.

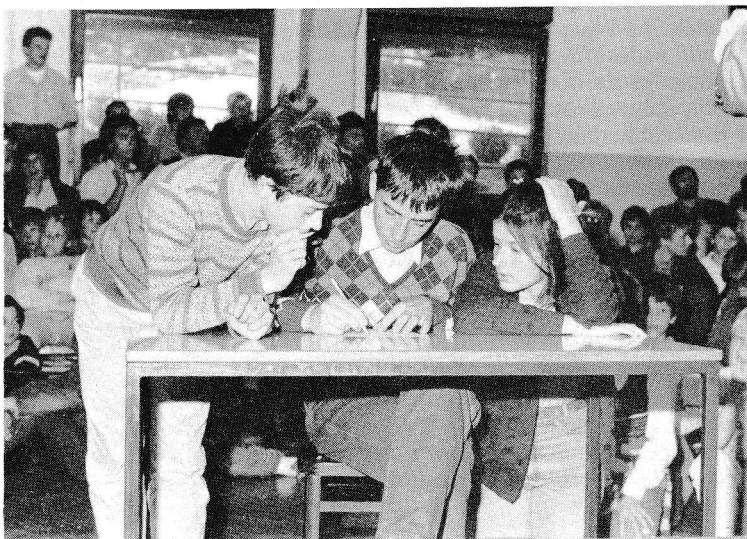
Letos so se zbrali v nedeljo 8. maja. Ob pol treh so začeli s pobožnostjo v cerkvi. Svetišče je bilo povsem polno, čeprav se je kdo še umaknil med cvetje na Golovec in izkoristil še zadnje trenutke za utrjevanje snovi. Predstavniki 18 ljubljanskih župnij so se nato v župnijski dvorani pomerili v treh starostnih skupinah in pokazali, koliko poznajo sv. Janeza Boska ter se na ta način spomnili stoletnice njegove smrti, kako poznajo slovenske Marijine božje poti in koliko so jim poznane pesmi, ki jih v čast Materi božji prepevamo pri liturgičnih srečanjih. Izvrstno so bili pripravljeni. Ko je bil zaključen

prvi krog vprašanj, je bilo za nekatera mesta potrebno postaviti še dodatna.

Končno smo dobili zmagovalce: v dveh skupinah so zmagali ministranti župnije Dravlje, zato so odnesli pokal, v eni pa ministranti župnije Šiška.

Lepo nedeljsko popoldne so ljubljanski ministranti doživljali v molitvi in tekmovanju. Boljši so tudi tokrat izšli kot zmagovalci.

—Don Bosko '88—

Z DON BOSKOM NA NAŠIH DVORIŠČIH

Don Bosko živi! Izbral si je šotor, postavljen na župnijskem dvorišču, da bi ob svojem prazniku mogel doseči čim več mladih in otrok. Njegovi prvi vzgojni koraki so bili prehojeni na trgih in travnikih na obrobju mesta Turina. Tam je začel zbirati mlade ob igri in prijateljski besedi. Ko je pridobil zaupanje mladih, je postal njihov prijatelj. Zapuščenim in ubogim je tako hotel pomagati do človeka vrednega življenja. Iz njih je hotel napraviti dobre kristjane in poštene državljane. Iz teh prvih korakov na poti k mladim se je rodil don Boskov „oratorij“. To je kraj, kjer se mladi radi srečujejo, se počutijo doma, se igrajo, pogovarjajo, molijo, rastejo v zaupanju in veselju. To je imel v mislih don Bosko, ko si je izbral šotor, postavljen na župnijskih dvoriščih širom po Sloveniji. Med prvimi se nam je pridružil Jani (velika marioneta), ki je postal glavni junak in maskota srečanj.

Že pred začetkom jubilejnega don Boskovega leta smo izdelali načrt potujoče don Boskove razstave. Kaj bolj primerne bi si lahko izbrali, kot šotor, v katerem je v strip tehniki predstavljeno življenje in delo svetega vzgojitelja mladih? Delo je steklo, navdušenje za projekt je raslo. Skupina sodelavcev se je iz dneva v dan večala. Poleg zahtevne tehnične izvedbe je bilo potrebno za načrt zoreti tudi duhovno. Uspešno nam je pridobiti petnajst mladih sodelavcev, s katerimi smo tedne dolgo pilili in do-

Don Bosko je na poti po Sloveniji. Hiti k mladim!

Nič novega, saj vemo, da jih ima močno rad.

Ker je vesele in šaljive narave, obiskuje letos otroke in mlade kar z velikim cirkuskim šotorom, v katerem je razstava o njegovem življenju in delu.

V šotoru je tudi video.

Mladi iz različnih salezijanskih župnij pojejo nove ritmične pesmi o don Bosku.

Video „Salezijanci v svetu“ prikazuje, kako don Bosko živi na različnih delih sveta.

polnjevali program. Ekipa se je dobro ujela. Don Bosko je zaživel.

Svojo pot je začel 15. aprila na Trsteniku. Nato je obiskal Ig. Šentrupert in Cerknico. 21. maja se je srečal na Rakovniku z mladimi iz cele Slovenije. Od 3. do 5. junija bo v Radencih, teden za tem pa v Škocjanu na Dolenjskem. Jeseni bo obiskal še Ankarano, Sevnico, Bled in Štično. Svojo pot po Sloveniji bo letos zaključil v novoustanovljeni župniji sv. Janeza Boska v Mariboru.

TRSTENIK, 15. do 17. aprila

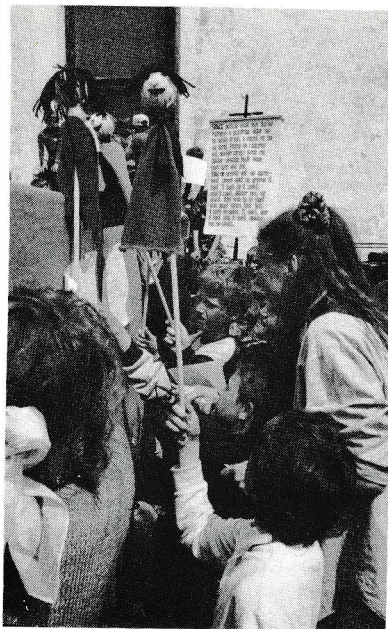
Župnijsko dvorišče na Trsteniku je bilo od petka popoldne pa tja do nedeljskega kosila in še pozneje polno mladih in starih s Trstenika in okolice. Ob večerih nas je sprejemal še hladen zrak, čez dan smo se pa kopali v vročem soncu. V soboto se je s stopetdesetimi otroki prvič povesel in praznoval svoj rojstni dan tudi Jani. Šolarji so ga sprejeli za svojega. Prav tako pa tudi don Boska. Ob pripovedovanju njegovih dogodivščin smo preživeli skupaj kar nekaj ur. V nedeljo so si razstavo in video ogledali starejši, ki tudi niso mogli mimo zanimivega šotora.

IG, 22. do 24. aprila

Tako na Trsteniku kot na Igu smo največ časa preživeli skupaj z mladino. Pripravljali smo se kar nekaj tednov, saj obvladati skupino 250 otrok, kolikor jih je bilo na Igu, ni mačji kašelj. Nepozabni so bili večeri, ki smo jih preživeli ob don Bosku. Na Igu nas je bilo v soboto zvečer v šotoru skoraj 80. Že smo razmišljali, kako sprejeti množico staršev, ki jih bodo v nedeljo navdušeni šolarji napotili na ogled razstave, pa nas je zjutraj predramil pravi zimski vihar. Vendar to ni zmotilo prazničnega ozračja pri maši, saj smo se z otroci spominjali še sobotnega dne.

ŠENTRUPERT, 6. – 8. maj

Trije dnevi z don Boskom na župnijskem dvorišču v Šentrupertu so minili v znamenju veselja, petja in srečanja starih znancev. Salezijanci so v Šentrupertu navzoči že več kot 40 let. Mladi so prisluhnili katehezi „Don Bosko – brat odrasčajočih“. Pesem „N.N. in črna pega čez oči“, ki jo je pred leti prepeval Fran Milčinski-Ježek, jih je razpoložila za razmišljanje o mladih na robu družbe. V nedeljo dopoldne se otroci in starši niso mogli ločiti od šotora, saj se je v njem vrtel video posnetek sobotnega srečanja otrok. Snemalec Niko se je potrudil in bil celo sobotno dopoldne z Janijem in otroci na dvorišču.

PRAZNIK MARIJE POMOČNICE 28. IN 29. MAJA

24. maj (torek): **LITURGIČNI PRAZNIK**

- Priložnost za osebno molitev
- Maše ob: 6.00, 7.00, 8.00, 9.00 in 18.30 slovesna (s petimi litanijami)

28. maj (sobota): **MOLITVENI DAN ZA DUHOVNE POKLICE**

Marija nas vabi, da bi kot don Bosko bili apostoli novih duhovnih poklicev

- 9.00 – 16.00 molitev
- 11.00 somaševanje vodi škof Lenič

29. maj (nedelja): **ROMARSKI SHOD**

- 20.00 maša pri lurški votlini in nato procesija z lučkami v svetišče
- 22.00 – 5.00 celonočno bedenje ob Mariji; posebej vabljeni k tej nočni pobožnosti
- maše: 5.00, 6.00, 7.00, 8.00, 9.15, 11.00, 14.30 in 18.30.
- 14.30 osrednja slovesnost s procesijo in mašo pri lurški votlini vodi nadškof Šuštar

Vse dni je priložnost za spoved in prejem popolnega odpustka v svetišču Marije Pomočnice. Veliko priložnosti za osebno molitev, skupne pobožnosti in petje!

Nasvidenje ob Mariji Pomočnici na Rakovniku!

»TO BO MATERNA CERKEV NAŠE DRUŽBE«

Malo kasneje je o tem načrtu govoril tudi z Janezom Cagliermom. Ta pričuje takole: „Leta 1862 mi je don Bosko povedal, da premišlja, kako bi sezidal mogočno cerkev, vredno najsvetejše Device.

— Doslej smo slovesno praznovali praznik Brezmadežne. Toda Mati božja hoče, da jo častimo z imenom Marija Pomočnica: časi so tako žalostni, da smo zares potrebni pomoči presvete Device, da bi ohranili in obranili krščansko vero. In veš za drug razlog?

— Mislim, sem odvrnil, da bo to ‚materna cerkev‘ naše prihodnje družbe in središče, iz katerega bodo izšle vse druge naše ustanove v prid mladini.

— Uganil si, mi je dejal; sveta Marija je ustanoviteljica in bo podpornica naših ustanov.”

To naj bi bila večja cerkev, da bi mogla sprejeti vse fante, ter ‚materna cerkev‘ družbe. To so bili temeljni nagibi, zaradi katerih je don Bosko načrtoval svetišče Marije Pomočnice. Omenil pa je tudi še tretji nagib: časi so tako težki...

NASLOV, NAD KATERIM SO SE ZMRDOVALI

Načrt za cerkev je don Bosko zaupal inženirju Antonu Speziu: bila naj bi v obliki latinskega križa s površino 1200 kvadratnih metrov, dolga pa 48 metrov.

Z zvitkom načrtov pod pazduho je šel don Bosko na občino, da mu jih potrdijo. Glede načrtov niso imeli pripomb. Obljubili so mu celo (samo ‚ustno‘), da bodo tudi za to cerkev namenili 30 tisoč lir izrednega prispevka, kakor ga daje občina za zidavo vsake župnijske cerk-

Decembrskega večera leta 1862 je don Bosko nekaj zaupal Pavlu Alberi

(fantu pri sedemnajstih letih, ki je bil tisto leto sprejet v salezijansko družbo).

Bila je sobota, don Bosko je spovedoval do 11. ure ponoči in je šele tedaj lahko stopil dol, spremljal ga je Pavel, da bi použil nekaj malega za večerjo.

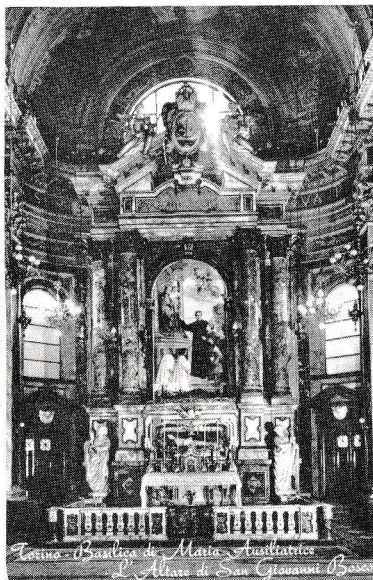
Bil je zamišljen, nenadoma pa je rekel:

„Toliko sem spovedoval in zares ne vem, kaj sem govoril ali delal,

tako me je prevzela neka misel. Raztresala me je in ni mi dala miru. Premišljal sem:

naša cerkev je premajhna, ne more sprejeti vseh fantov. Postavili bomo torej drugo, lepšo, večjo, naj bo veličastna. Poimenovali jo bomo cerkev Marije Pomočnice.

Nimam beliča, ne vem, kje naj vzamem denar, a nič hudega. Če jo hoče Bog, tedaj bo.”

ve. Zmrdovali so se pa nad naslovom: cerkev Marije Pomočnice.

— Ne bi mogli spremeniti tega čudnega naslova? Imenujte cerkev po Rožnovenski Mariji, po Mariji miru, po Karmelski Materi božji... Mati božja ima vendar toliko naslovov!

Don Bosko se je zasmejal:

— Vi mi potrdite načrte, o naslovu se bomo pa pogovorili.

O naslovu se ni nič pogovarjal: pustil ga je, kakršen je bil.

OSEM SOLDOV ZA ZAČETEK

Ko je don Bosko dobil dovoljenje za zidavo, je zaupal podjetje palirju Karlu Buzzettiju. Poklical je ekonomo don Savia in mu dejal, naj se prične izkopavanje za temelje.

— Don Bosko, kaj naj pričnemo? Ne gre za kapelo, temveč za veliko in drago cerkev. Zjutraj nisem imel denarja niti za pisemske znamke.

— Kar začni izkopavanje, mu je odvrnil don Bosko. Kdaj smo še začeli kako delo z že pripravljenim denarjem? Nekaj moramo vendar prepustiti božji previdnosti.

Izkop je bil opravljen deloma jeseni 1863, do konca pa marca 1864. Konec aprila je polir povabil don Boska, da položi temeljni kamen. Spremljali so ga njegovi duhovniki in veliko gojencev. Po končanem obredu se je don Bosko obrnil k Buzzettiju in mu dejal:

— Takoj ti želim dati nekaj na račun za velika dela.

Iz žepa je potegnil mošnjiček, ga odprl in stresel na polirjevo dlan vse, kar je bilo v njem: osem soldov, niti pol lire. Ko je

videl, da je polir prizadet, je takoj dodal:

— Bodi miren. Mati božja bo poskrbela za potreben denar.

Marija je res poskrbela, pri tem pa je uporabljala don Boskov trud in pot.

MARIJINA POMOČ

Da je ubogi don Bosko zmozel premagati vse težave, je bila zasluga Marije Pomočnice, ki se je sama lotila 'najuspešnejše nabirke'. Glas o 'milostih', majhnih in velikih, ki jih je podeljevala Marija tistim, ki so pomagali pri zidanju cerkve, se je naglo širil po Turinu in številnih krajih Italije.

Morda 'najglasnejša' milost je bila tista o bankirju in senatorju Jožefu Cotti, že prej don Boskovem dobrotniku, zelo poznanem v turinskih političnih in finančnih krogih.

Ko je senator, star 83 let, ležal bolan, zdravniki pa mu niso dajali nobenega upanja, priporoča don Lemoyne, ga je šel don Bosko obiskat. Bolnik mu je komaj slišno rekel:

— Še nekaj minut in moral bom oditi v večnost.

— Ne, senator, je veselo odvrnil don Bosko. Mati božja vas še potrebuje na tem svetu. Živeti morate, da mi boste pomagali sezidati cerkev.

— Ni več upanja... — je vzdihnil starček.

Don Boska je prevzela mirna, skoraj smešna drznost:

— No, kaj bi storili, če bi vam Marija izprosila milost ozdravljenja?

Senator se je nasmehnil, zbral moči in z dvema prstoma pokazal don Bosku:

— Dva tisoč lir. Če bom ozdravel, bom šest mesecev dajal po dva tisoč lir za cerkev v Valdoccu.

— Dobro, grem naročit fantom, naj molijo, vi pa ozdravite.

Cez tri dni je senator prišel zdrav.

— Tu sem, je rekel don Bosku. Mati božja me je ozdravila in prišel sem plačat svoj prvi dolg.

11. februarja 1868 je don Bosko pisal vitezu Oregliu: „Vsak dan nam Marija Pomočnica naklanja za cerkev milosti, eno čudovitejšo od druge. Ne mogle bi jih zajeti cele knjige.” Na procesu za beatifikacijo don Boska je škof Bertagna s prisego pričal: „Med tečajem duhovnih vaj pri Sv. Ignaciju me je don Bosko prosil za nasvet, ali naj še naprej blagoslavlja bolnike s podobama Marije Pomočnice in Zveličarja, ker, je dejal, nastaja veliko hrupa zaradi mnogih ozdravljenj, ki dajejo vtis čudežnega. Kakorkoli že, zdelo se mi je prav, da svetujem don Bosku, naj še naprej daje blagoslove.”

ČAS URESNIČITVE NAPOVEDI

Svetišče Marije Pomočnice je bilo posvečeno 9. junija

1868. Ob 10.30 je pristopil k velikemu oltarju za prvo mašo turinski nadškof Riccardi. Takoj za njim je imel mašo don Bosko, ki sta mu asistirala don Francesia in don Lemoyne. V cerkvi je bilo 1200 fantov.

Bil je trenutek silnega ginjenja za vse. Don Boskove 'nore prerokbe' so se uresničile pred očmi vseh. „Čudovita in visoka cerkev” je zrastle kakor čudež na 'proseni in krompirjevi njivi'. Okrog kupole je bil bel pas, na katerem je bilo z velikimi črkami zapisano 'Hic domus mea, inde gloria mea' (To je moja hiša; odtod se bo širila moja slava.)

Nekdo je to povedal tistega dne na glas, kakor bi hotel poplačati don Boska za vso grenkobo, ki jo je moral požreti v tistih letih. On pa je preprosto odvrnil: „Nisem jaz začetnik teh velikih del. Gospod je, Marija je, ki sta hotela uporabiti uboega duhovnika, da jih naredi. Vsak kamen te cerkve je milost Matere božje.”

(po knjigi DON BOSKO)

JANEZ PAVEL II.: NUJNO JE VZGAJATI KRŠČANSKO

CERKEV IN VZGOJNO DELO

Cerkev se čuti naravnost spodbujena glede vprašanja vzgoje, kajti ona je vedno tam, kjer gre za človeka, saj „je človek prva pot, ki jo mora Cerkev prehoditi pri izpolnjevanju svojega poslanstva“. To seveda vključuje pravo prednostno lju-bezen do mladine.

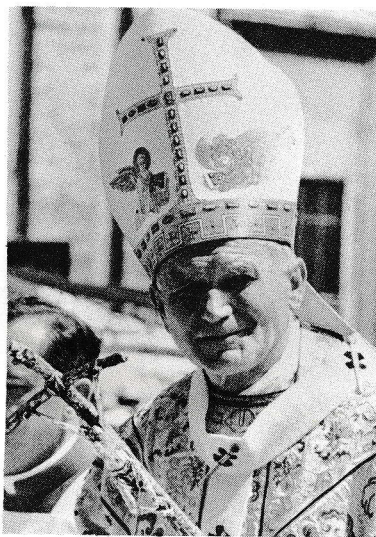
Pojdimo k mladim: to je prva in temeljna vzgojna zahteva. „Gospod me je poslal za mlade“: v tej don Boskovi trditvi opazimo njegovo temeljno apostolsko izbiro, ki se usmerja k revni mladini, k tisti iz ljudskih slojev in najbolj ogroženi mladini.

Radi se spominjamo na čudovite besede, ki jih je don Bosko namenil svojim fantom in ki predstavljajo pristno sintezo njegove temeljne izbire: „Zavedajte se, da, kolikor me je, sem ves za vas, podnevi in ponoči, zjutraj in zvečer, v vsakem trenutku. Moj edini cilj je, poskrbeti za vašo moralno, intelektualno in telesno dobro.“ „Za vas študiram, za vas delam, za vas živim in za vas sem pripravljen dati tudi življenje.“

Do takega darovanja samega sebe za mlade, sredi včasih skrajnih težav, dospe don Bosko po zaslugi posebne in močne ljubezni ali pa v moči notranje energije, ki v njem neločljivo povezuje ljubezen do Boga in do bližnjega. Tako mu uspe vzpostaviti sintezo med evangelizacijo in vzgojo.

Njegova skrb za evangelizacijo mladih se ne omeji samo na katehezo ali samo na bogoslužje ali na tista verska dejanja, ki zahtevajo izrecno življenje

31. januarja 1988
je papež Janez Pavel II.
naslovil
vrhovnemu predstojniku
salezijanske družine
Egidiju Viganou
pismo „*IUVENUM PATRIS*“
ob stoletnici smrti
sv. Janeza Boska.
Objavljamo odlomek
iz tega apostolskega pisma.

po veri in k veri vodijo, ampak se razširja na vse prostrano področje položaja mladine. Postavljena je torej sredi procesa oblikovanja človeka, ki se zaveda pomanjkljivosti, ki je tudi optimističen glede postopnega zorenja v prepričanju, da je božjo besedo treba vsejati v stvarnost vsakdanjega življenja, da pripravi mlade za velikodušno zavzetost v življenju. Ker oni živijo čisto posebno dobo za svojo vzgojo, jih mora odrešensko sporočilo podpirati skoz ves vzgojni proces, vera pa

mora postati združujoč in razsvetljujoč element njihove osebnosti.

TEMELJNE IZBIRE ZA VZGOJITELJE

Od tod izhajajo nekatere izbire. Vzgojitelj bo moral imeti posebno občutljivost za kulturne vrednote in ustanove tako, da si pridobi poglobljeno poznavanje humanističnih znanosti. Tako dosežena strokovnost bo ostala sredstvo pri podpori načrta učinkovite evangelizacije. Po drugi strani se bo moral vzgojitelj ravnati po posebni vzgojni smeri, ustvariti mladim okolje za svoboden in postopen odgovor, hkrati pa upoštevati razvojno dinamiko človeških sposobnosti. Prizadeval si bo, da bo ves vzgojni proces naravnal k verskemu odrešenskem cilju. Vse to zahteva veliko več kot le vključevanje v vzgojni proces nekaterih trenutkov, ki so rezervirani za verski pouk in izrabe bogoslužja. Vključuje precej globlje prizadevanje, ki pomaga vzgajancem, da se odprejo absolutnim vrednotam in da razlagajo življenje in zgodovino v skladu z globino in bogastvom Skrivnosti.

Vzgojitelj mora torej imeti jasno spoznanje zadnjega cilja, kajti v vzgojni umetnosti imajo cilji odločilno vlogo. Nepopolno ali zmotno poznanje teh ciljev ali zanemarjanje je tudi vzrok enostranskosti in stranpoti, pa seveda tudi znamenje nestrokovnosti.

„Sedanja civilizacija skuša človeku vsiliti — kot sem dejal v UNESCO — vrsto navideznih velebnikov, ki jih njihovi glasni-

ki opravičujejo s sklicevanjem na načela razvoja in napredka. Tako denimo namesto spoštovanja življenja je velelnik za znebitev in uničenje življenja; namesto ljubezni, ki je odgovorno občestvo oseb, velelnik najvišjega spolnega uživanja mimo vsakega čuta odgovorno-

izkustva, da je samo v „življenju milosti“, v prijateljstvu z Jezusom mogoče v polnosti uresničiti najpristnejše ideale.

Taka vzgoja danes zahteva, da imajo mladi kritično vest, ki zna spoznavati prave vrednote in razkrinkavati ideološke nadvlade, ki z uporabo družbe-

ki imajo človeške in socialne značilnosti in se najpogosteje prepletajo z milostjo in evangelijskimi zahtevami.

Morda še ni nikoli tako kot zdaj vzgoja postala hkrati življenjski in družbeni imperativ, ki vključuje odločitve in odločno voljo, da bi vzgajali zrele osebnosti. Morda še ni nikoli kot zdaj svet potreboval posameznikov, družin in občestev, ki iz vzgoje napravijo smisel svojega obstoja in se ji posvečajo kot prvenstvenemu smotru, kateremu brez pridržka namenjajo svoje moči ter iščejo sodelovanje in pomoč, da bi poskušali in ustvarjalno ter odgovorno obnavljali nove vzgojne postopke. Biti vzgojitelj danes vključuje resnično in svojsko življenjsko izbiro, kateri morajo dati priznanje in pomoč tisti, ki imajo oblast v cerkvenih ali civilnih skupnostih.

Izkustvo in vzgojna modrost Cerkev dajeta izreden vzgojni pomen „družini“ in „šoli“, „delu“ in raznim „oblikam združevanja“ in skupinam. To je čas ponovnega poleta vzgojnih ustanov in poziv k nenadomestljivi vzgojni vlogi „družine“, o kateri sem razpravljal že v apostolski spodbudi *Familiaris consortio*. Odločilna za dobro in za žalost včasih tudi za slabo ostaja namreč družinska vzgoja (ali ne-vzgoja), z druge strani pa ostaja vedno nepogrešljiva vzgoja mladih generacij že v okolju družine, da prevzamejo odgovornost glede pojmovanja vsakdanjega življenja po večnem nauku evangelija, ne da bi prezrli zahteve po potrebnih prenovi.

Središčno mesto družine v vzgojnem delu je danes eden najtežjih družbenih in moralnih problemov. „Kaj storiti – sem omenil v UNESCO – da bi se človeška vzgoja odvijala predvsem v družini?... Vzroki uspeha ali neuspeha človekovega

sti; namesto „prvenstva“ resnice pri delovanju je „prvenstvo“ obnašanja po modi, subjektivnosti in neposrednega uspeha“.

V Cerkv in v svetu je vizija celostne vzgoje, kot jo vidimo uresničeno pri don Bosku, stvarna vzgoja za svetost. Nujno si moramo spet pridobiti pravo pojmovanje „svetosti“ kot sestavnega dela življenja vsakega vernika. Izvirnost in drznost predloga mladostniške „svetosti“ je vključena v vzgojno umetnost tega velikega svetnika, ki ga upravičeno lahko opredelimo kot „učitelja mladostniške duhovnosti“. Njegova posebna skrivnost je bila v tem, da ni razočaral globokih teženj mladih (potreba po življenju, po ljubezni, po razširitvi, po veselju, po svobodi, po prihodnosti) in dajih je obenem postopoma in stvarno vodil do

nih občil določajo javno mnenje in gospodujejo nad drugimi.

VAŽNO MESTO DRUŽINE IN ŠOLE

Vzgoja, ki po don Boskovi metodi spodbuja izvirno prepletanje med evangelizacijo in človeškim napredkom, zahteva od vzgojiteljevega srca in razuma določene pozornosti: privzetje čuta za vzgojo, prisvojitve hkrati očetovske in materske drže, napor ovrednotiti, kar se dogaja pri rasti posameznika in skupine po vzgojnem načrtu, ki naj v modri in čvrsti edinosti združuje vzgojno smotrnost in voljo iskati najprimernejša sredstva.

V sodobni družbi morajo vzgojitelji posvečati posebno pozornost vzgojnim zgodovinsko bolj pomembnim vsebinam,

oblikovanja po posredovanju njegove družine so postavljeni vedno **znotraj** temeljnega ustvarjalnega kulturnega okolja, ki je družina in obenem **na višji ravni**, to je na ravni pristojnosti države in njenih organov."

Poleg vzgojnega delovanja družine moramo poudariti tudi delovanje „šole“, ki odpira bolj prostrana in bolj splošna obzorja. Po don Boskovem gledanju mora šola poleg pospeševanja razvoja v kulturi, v družbenih in poklicnih razsežnostih mladim dati učinkovito ogrodje moralnih vrednot in načel. Če ne bi bilo tako, bi bilo nemogoče živeti in delati enotno, pozitivno in pošteno v družbi, ki jo označuje napetost in konfliktnost.

VZGOJNA MOČ DELA IN SKUPIN

Poleg tega je del velike dediščine piemontskega svetnika njegovo prednostno zanimanje za svet dela, na katerega morajo biti fantje skrbno pripravljeni. Danes je to žgoča stvar tudi v globokih družbenih spremembah. Z don Boskom delimo prizadevanje, da bi mladim rodovom dali strokovno usposobljenost in ustrezno tehniko, tako kot so skozi več kot sto let pričevale obrtne šole in delavnice, ki so jih vodili pohvalno večši salezijanski pomočniki. Z njim delimo njegovo zaskrbljenost, da bi pospeševali vedno bolj odločno vzgojo za družbeno odgovornost na temelju povečanega dostojanstva osebe, ki ji krščanska vera ne le daje upravičenost, ampak tudi energije za neslutene daljnosežnosti.

Končno moramo poudariti pomembnost, ki jo svetnik pripisuje „oblikam združevanja“ in skupini, v kateri raste in se razvija mladostni dinamizem in iniciativnost. Z vzbujanjem

številnih dejavnosti je ustvarjal življenjsko okolje za dobro izkoriščanje časa, za apostolat, učenje, molitev in veselje, za igro in kulturo, kjer so se mladi lahko zbirali in rastli. Velike spremembe našega časa z ozirom na 19. stoletje ne odvezujejo vzgojitelja, da ne bi preveril položaja in življenjskih razmer ter dal dovolj prostora duhu ustvarjalnosti, ki je značilen za mlade.

VZGOJNI POGOVOR

Ko potem gledamo potrebe današnje mladine in ko se spominjamo preroškega sporočila don Boska, prijatelja mladih, ne moremo pozabiti, da zunaj oziroma še bolj znotraj katerekoli vzgojne strukture postanejo nepogrešljivi tisti svojski „vzgojni trenutki“ kot osebni pogovor in srečanja; če jih pravilno uporabljamo, postanejo priložnosti za pravo duhovno vodstvo. To je svetnik izvrševal

posebno uspešno v službi zakramenta sprave. V tako razdrobljenem svetu, polnem nasprotujočih si sporočil, je pravi vzgojni dar mlademu človeku nuditi možnost, da spozna in izdela svoj življenjski program za iskanje zaklada lastnega poklica, od katerega je odvisno, kako bo zastavil svoje življenje. Nepopolno bi bilo vzgojno delo tistega, ki bi mislil, da je dovolj, če zadosti upravičenim potrebam poklica, kulture in tudi dovoljene sprostitev, ne da bi njihovi notranjosti kot kvas predložil tiste cilje, ki jih je Kristus sam predstavil mladenci v evangeliju in po katerih je tudi meril veselje večnega življenja ali žalost sebičnega posedovanja (prim. Mt 19,21sl).

Vzgojitelj resnično ljubi in vzgaja mlade, ko jim predloži ideale življenja, ki jih presegajo, in sprejema, da stopa z njimi v težavnem vsakdanjem zorenju njihovih izbir.

DON BOSKOVO SLAVJE V SAJGONU – Vietnamskim salezijancem je vlada dovolila, da so svojemu ustanovitelju zgradili majhno cerkvico v bližini Sajgona. Turisti, ki so začeli prihajati v deželo, se radi ustavijo ob njej. Ob 100-letnici don Boskove smrti so v stolnici tudi smeli praznovati ta praznik. Maševal je nadškof Binh, ob njem pomožni škof Nam in okoli 140 duhovnikov. S salezijanci in bivšimi gojenci so stolnico napolnile še sestre hčere Marije Pomočnice, don Boskove prostovoljke, redovniki in redovnice različnih skupnosti ter množica katoličanov.

PRIJATELJSTVO V BOŽJIH OČEH

Bog je postal kakor „odprta knjiga“ za človeka. Razodel se mu je v Jezusu Kristusu. On je postal najzgovornejša priča tega, kar Bog je in kar hoče biti za človeka. To, kar je Jezus živel, je zato božja govorica izrečena v naših človeških besedah in po naših človeških izkušnjah.

Kaj je v Jezusovem življenju ovrednotilo izkušnjo prijateljstva? Po čem prepoznamo, da je Bog po svojem zvestem glasilniku do konca upošteval vrednoto prijateljstva?

Jezus je iskal in si izbral dvanajst ožjih sodelavcev. Mirno lahko rečemo, da so bili apostoli njegovi pravi prijatelji. Evangelist Janez nam v 15. poglavju da vedeti: „Ne imenujem vas več služabnike, zakaj služabnik ne ve, kaj dela njegov gospod. Vas pa sem imenoval prijatelje, ker sem vam razodel vse, kar sem slišal od svojega Očeta“ (Jn 15,15). Iz teh besed lahko sklepamo, da je Jezus delil s svojimi izbranimi prijatelji intimno (božje) izkustvo svojega življenjskega poslanstva. „Raz-odel“ se jim je v tem, kar je bilo bistvo njegovega življenja. To, kar je bilo zanj najbolj sveto, izkušnja Boga kot Očeta, je mogel posredovati le tistim, ki jih je imel za prave prijatelje. Le z njimi je bil lahko kot odprta knjiga. Vedel je, da se jim lahko zaupa in računa nanje kot na prijatelje.

Kot potujoči učitelj si je Jezus izbral preproste može. Niso bili šolani. Nobenih akademskih ambicij niso imeli. Niso bili karieristi. Bili so preprosto pobožni in nenarejeni. V njih je Jezus moral uvideti sposobnost živeti do konca izkušnjo prijateljstva, avanturo evangeljske poti. Božje kraljestvo, ki ga je

V treh nadaljevanjih smo razmišljali o prijateljstvu kot o vrednoti

v medsebojnih odnosih. Simpatija je lahko začetek prijateljstva.

Rekli smo ji kar rojstvo prijateljstva.

Sloni na čustvenih silah človekove psihe,

na tako imenovanem „erosu“.

Tako nastalemu odnosu je predložena rast.

Zrelo prijateljstvo mora namreč skozi meandre srečanj in preizkušenj.

Ta oblika prijateljstva je že posebna oblika ljubezni.

Poimenovali smo jo „filia“.

Obstaja še tretja oblika prijateljstva, ki jo bomo predstavili v tem razmišljanju.

Gre za posebno stopnjo prijateljske ljubezni. Ponavadi ji rečemo krščanska ljubezen.

V začetkih krščanstva so jo imenovali „agape“.

Beseda je grškega izvora in pomeni ljubezen.

V prvih stoletjih krščanstva je bilo to predvsem ime za skupen obed kristjanov, ki je bil vključen v obhajanje evharistije.

oznanjal, je rastlo iz te prijateljske skupnosti.

Evangeliji nam nakažejo, kako je Jezus govoril svojim izbranim s tonom prijateljskega zaupanja. Tako pač, kakor se ravna s svojimi najboljšimi prijatelji. Zanimivo bi bilo prebrati evangelije pod tem vidikom. Prišli bi do zanimive ločnice, ki bi nakazala Jezusov prijateljski odnos do apostolov na eni strani in njegov drugačen odnos do množice in predstavnikov oblasti na drugi strani.

Jezusova posebna pozornost do izbranih učencev je morala hitro osvojiti njihova srca. Z njim se niso počutili „učence“, to je „šolarčki“. Ta pojem je lasten našemu zahodnemu kulturnemu modelu. Dvanajsteri so se morali počutiti Jezusovi „sopotniki“, torej tisti, na katere je Jezus mogel preložiti del skrbi in bremen svojega poslanstva. Kot taki so se morali čutiti odgovorne za to, kar je Jezus živel in učil: za božje kraljestvo, ki ga je oznanjal. Ker je v njihovih očeh Jezus moral biti nekaj tako posebnega, da mu ni bilo para, se je njihova pot dobesedno strnila z njegovo. Obenem se je oddaljila od njihove prejšnje poti, od tiste običajne, utirjene poti pobožnega Juda.

S tem se je začela „ozka pot“, ki jim jo je Jezus predlagal. Kot Jezusovi sopotniki, njegovi prijatelji, so morali prevzeti nase drznost, s katero je Jezus obračunal s povprečnostjo tedanje vere v Boga in v človeka. Ta ozka pot je bila težka. Kar hitro so morali dvanajsteri doumeti, da jih bo ta pot pripeljala do izobčenja iz tedanje družbe in vere. Malo možnosti jim je ostalo za povratek nazaj, na bolj varno, „široko pot“, ki jo je vendar eden od Jezusovih prijateljev poskušal ubrati: Juda Iškarijot. Vendar tudi zanj ni bilo več poti nazaj.

Izkušnja prijateljstva z Jezusom je bila tudi za Juda tako močna, da je ni mogel zanikati. Brez nje ne bi mogel več živeti. Zato je storil korak v temo. Obup je postal zanj edini izhod. Smrt prvega od dvanajsterih je lahko močan dokaz drame, ki so jo morali Jezusovi najbližji prijatelji živeti v globinah srca. Juda se je Jezusovega drznega posega in njegove ozke poti

zbal. Hotel se je vrniti nazaj v okrilje dobro organizirane in s predpisi zavarovane judovske verske tradicije. Tam bi bil lahko spet varen. Ponovno bi postal „normalen“, tak kot bi ga želela in potrebovala družba. Križ, ki se je približeval Jezusu in njegovim zvestim prijateljem nikakor ni šel v njegove račune. Toda tudi njemu ni ubežal. Doživel ga je še pred Jezusom, na tragičen način, v objemu smrti, ki si jo je sam zaželel.

Judov obup, ki smo ga tu razlagali izven poenostavljenih moralnih meril, s katerimi ponavadi na ozek in kar malo smešen način razlagamo njegovo izdajstvo, je dokaz, da je Jezusov duh prešel v meso in kri dvanajsternih apostolov. Edini, ki ga je skušal izgnati iz sebe, Juda Iškarijot, je nesrečno zabredel v lastno uničenje. Ni mogel prikriti tega, kar se je dogajalo med njim in Jezusom. Svojo odgovornost do Jezusovega prijateljstva je lahko opravičil le s smrtjo.

Če v zgodovini Jezusovega življenja in našega odrešenja ne bi bilo Juda Iškarijota, bi bil Jezus sicer prav tako križan in umorjen. Ne bi pa mogli slutiti, kako globoko je bil Jezus zapisan v srcih in v življenju vseh, ki jih je imenoval: „Vi ste moji prijatelji.“ Bil in ostal je tudi prijatelj tistemu, ki ga je obžaloval in o njem dejal: „Bolje bi bilo, da bi se ne bil nikoli rodil.“

Ko so Jezusa nekoč prišli opozoriti, da ga iščejo njegova mati in njegovo sorodniki, se je ozrl po svojih prijateljih in dejal: „Glejte, moja mati in moji bratje! Kdor namreč spolni božjo voljo, ta mi je brat in sestra in mati“ (Mk 3,34-35). S temi besedami Jezus preseže sorodnost po krvi in da prednost odnosu bratstva, prijateljstva, ki sloni na svobodnem priznavanju človeka kot osebe. Jezus je hotel utemeljiti ljubezen, ki jo je oznanjal, na trd-

Razodeti se pomeni odpreti se drugemu, biti kakor odprta knjiga, ki dopušča, da drugi bere in razume, kaj je v nas. V razmišljanju o poti zrelega prijateljstva smo naglasili, da je prav to tista zadnja in najtežja zahteva vsakega pravega in zrelega prijateljstva. Po tej odprtosti, „raz-odetju“, prijatelja lahko gresta skupno pot. Ne živita več kot tujca ampak kot soudeleženca njune življenjske poti. Svoboda je v takem odnosu svetla luč, „tabernakelj“ vsake odločitve prijateljev. V tem je prijateljstvo bolj odprto in širše od odnosa ljubezni, ki je podvrženo občasni igri samoljubja in nevoščljivosti, v konicah krize tudi odtujitvi in sovraštvu.

nem temelju človeka kot svobodne osebe. Oznanjal je, da je Bog na delu povsod tam, kjer človek postaja bolj človek. „Božje kraljestvo je v vaših srcih.“

Jezusov odnos do dvanajsternih izbranih prijateljev je najlepši dokaz nove oblike prijateljstva, krščanske ljubezni. To, kar je krščanstvo zgradilo, je le logična posledica Jezusovega posega za človeka. „Ni več Juda, tudi ne Grka; ni več sužnja, tudi ne svobodnega; ni več moškega in ženske; kajti vsi vi ste eno v Kristusu, Jezusu“ (Gal 3, 28). Kristjani so bili zato od začetka kakor bratje: „Bili so stanovitni v nauku apostolov in bratskem občestvu, v lomljenju kruha in molitvah“ (Apd 2,42). Živeli so iz bratske, prijateljske ljubezni, ki jo je Jezus izkazal tistim, ki jih je imenoval: „Vi ste moji prijatelji.“

Krščanska ljubezen, „agape“ sprva ni imela mej. Ni bila vezana samo na judovski narod. Razširila se je na vse narode. Ni bila več utemeljena v „izbranim narodu“, v posebni božji družini, „ljudstvu zaveze“, ki bi ljubosumno varovalo svoj

privilegij izbranosti. Novozavezna, krščanska ljubezen se razteza vse do tja, kjer so ljudje. Je stalen izziv k širini duha in k odprtosti za vsakega človeka.

Na tem je utemeljen ves napor misijonarjenja, oznanjevanja Kristusove neskončne ljubezni. Cerkev postaja vse bolj „Kristusovo telo“, v kolikor več je v njej barv, različnih ras. Vse bolj postaja podobna Kristusu, če vsakogar sprejema kot „človeka“, nosilca božje podobnosti v sebi. V tem je „širokost in dolgot in višina in globočina Kristusove ljubezni“ (prim. Ef 3,18).

Dolgoročno gledano bo ekumenski napor Cerkve moral iti v to smer. Zares ekumenska bo, ko bo zgrajena na Kristusovi veri v človeka. Takrat bo najbrž postalo res, da ne bo več Juda, ne kristjana; ne bo več muslimana, ne budista ali hinduista; ne bo več vernega ali ateista, kajti vsi ljudje bodo eno v Jezusu Kristusu. On bo v vsakem izmed njih „podoba nevidnega Boga, prvorojenec vsega stvarstva, kajti v njem je bilo ustvarjeno vse, kar je v nebesih in na zemlji“ (Kol 1,15-16).

Zvone Štrubelj

CVETOČI MAJ

Ko Jezus na zemlji je rožice sadil, posebno je lepe v maju delil. „Naj rožice bele v maju cveto, oltarje krasijo za Mater mojo.“

Saj majnik prelepi Marijo časti, častilec iskreni pa milost dobi. Kot šmarnice lepe dehteči je cvet, otrok je Marijin za vse dobro zavzet.

Olga

POLETI – NA DUHOVNE VAJE? ZAKAJ PA NE!

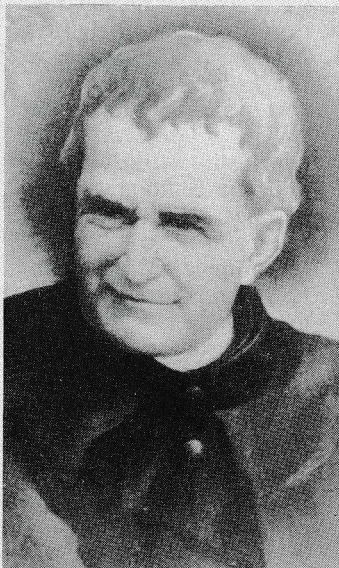
Že nekaj let prihajajo fantje med letnimi počitnicami na duhovne vaje v to prijetno dolino na robu ljubljanskega barja – vabljeni so tudi letos:

1. skupina: 26. junij – 29. junij (samo končani 8. razred)
2. skupina: 30. junij – 3. julij (končani 7. in 8. razred)
3. skupina: 4. julij – 7. julij (končani 6. in 7. razred)
4. skupina: 11. julij – 14. julij (končani 5., 6. in 7. razred)
5. skupina: 21. julij – 24. julij (končani 5., 6. in 7. razred)
6. skupina: 28. julij – 31. julij (srednješolci, 8. razred)

– Za te skupine velja: začetek prvega dne popoldne ob 17.00, konec zadnjega dne s kosilom.

7. skupina: 18. julij – 20. julij (končani 3., 4. in 5. razred)
8. skupina: 25. julij – 27. julij (končani 3., 4. in 5. razred)

– Za obe skupini velja: začetek prvega dne ob 11.00, konec zadnjega dne s kosilom.

V don Boskovem jubilejnem letu bomo premišljevali o tem velikem vzgojitelju mladih. Vabljeni!

Prijave pošljite vsaj teden dni pred začetkom na naslov:

Dom duhovnih vaj
Želimlje 46
61292 IG/Ljubljana
tel. 061/662.426

SOTRUDNIK SREDI DRUŽBENIH STVARNOSTI

V tem don Boskovem duhu sta napisana člena 11 in 12 novega pravilnika don Boskovih sotrudnikov. Enajsti člen pravi takole:

„Sotrudnik, zvest evangeliju in cerkvenim smernicam:

– si oblikuje pravilno vest o lastni odgovornosti in soudeležbi pri družbenem življenju v okoljih kulture, gospodarstva in politike;

– prizadeva si za ozdravljanje in prenavljanje miselnosti in navad, zakonov in odredb v okoljih, v katerih živi in dela, da bi jih napravil bolj skladne z zahtevami evangelijske svobode in bratstva;

– zavrača vse, kar izziva in spodbuja krivico in zatiranje, potiskanje na rob ter nasilje, in pogumno deluje za odpravljanje njihovih vzrokov;

– zaradi večje učinkovitosti svojega delovanja se, v skladu s svojimi sposobnostmi in pripravljenostjo, včenja v kulturna, sindikalna in družbeno-politična gibanja.

Združenje salezijanskih sotrudnikov kot tako je, po svoji cerkvenosti naravi in po don Boskovi zamisli, zunaj vsake strankarske politike. Vendar, po navodilih krajevne Cerkve, pogumno deluje pri pospeševanju in v obrambo človeških in krščanskih vrednot. Ozavešča in spodbuja posamezne sotrudnike k odgovornemu prevzemanju družbenih obveznosti.

Prek usposobljenih sotrudnikov je združenje salezijanskih sotrudnikov navzoče v apostolskih gibanjih in organizmih, ki

Don Bosko je bil izreden svetnik in je znal združevati v življenju mistična razmerja do Boga z veliko delavnostjo sredi sveta in za svet.

Njegova delavnost bi v našem času obsegala vsa področja cerkvenega in javnega življenja.

si posebej prizadevajo za služenje mladim in družinam, za vzajemno pomoč narodom v razvoju in za pospeševanje pravičnosti in miru.”

Kakor vidimo, je polje sotrudnikovega udejstvovanja izredno široko. V Sloveniji še nismo zaorali na vseh področjih. Vse to še čaka mlade don Boskove sotrudnike. Ta člen je močan izziv za vse mlade, ki bi radi storili „nekaj lepega za Boga” in za sočloveka po don Boskovem zgledu.

Toda vse to zunanje delovanje don Boskovih sotrudnikov, če naj bi gradilo božje kraljestvo v svetu, mora izhajati iz notranjega življenja po evangeliju. In prav o tem nam govori dvanajsti člen:

„Slog sotrudnikovega osebnega življenja, prežetega z duhom blagrov, je tudi zavzetost za evangelizacijo kulture in družbenega življenja. Zato sotrudnik:

– uporablja svojo svobodo v pokorščini božjemu načrtu o stvarstvu, ki ga vodi, da priznava vrednote in avtonomijo, lastne svetnim stvarnostim, in jih stalno usmerja v službo ljudem;

– v duhu evangelijskega ubošva upravlja dobrine po načelih skromnosti in velikodušne darežljivosti, brez vsakega razkazovanja, in jih pojmuje v krščanski luči skupne blaginje;

– svojo spolnost živi v skladu z evangelijskim pojmovanjem vidika čistosti, ki ga spodbuja k tankočutnemu vedenju in k samskemu ali zakonskemu življenju, ki je dosledno, veselo in ki temelji na ljubezni;

– v svetu, ki je pridobitniški, napadalen in razdvojen, pričuje sotrudnik za prvenstvo duha in veruje v rodovitnost trpljenja; prepričan je, da je nenasilnost kvas miru in da odpuščanje gradi bratstvo.”

Zadnji odstavek zasluži našo posebno pozornost, ker poudarja dva blagra, oziroma dve evangelijski vrednoti: trpljenje in delo za mir.

Sredi sveta, ki verjame samo v materialne, vidne uspehe, sotrudnik veruje v skrivnostno učinkovitost trpljenja, če ga združujemo s Kristusovim trpljenjem.

Proti napadalnosti in maščevalnosti sveta pa postavlja sotrudnik delo za mir na podlagi nenasilnosti in krščanskega odpuščanja.

Toda izvrševanje teh dveh blagrov zahteva danes od kristjana veliko poguma, da more plavati proti toku. Da bo to zmogel, naj sotrudnik gleda na Kristusov zgled in na don Boskovo svetost. Samo na ta način bo pomagal mladim, da bodo mogli postati vsak dan bolj „evangelijski” in zato tudi bolj srečni.

I.Z.

DON BOSKO IN DUHOVNI POKLICI

NEKAJ PODATKOV

Iz salezijanskega izročila nam je znano, da je don Bosko sam in po svojih ustanovah, v težkih razmerah za duhovne poklice, poskrbel Cerkvi okrog 6000 duhovnikov. Že leta 1883 jih je nekdo naštel nad 2000 (prim. MB 5,408–411).

Naj navedem nekaj primerov. Leta 1865 je bilo v bogoslovju v Turinu 46 bogoslovcev, od teh je 38 končalo svojo gimnazijsko izobrazbo v don Boskovem oratoriju. Osem let pozneje je bilo v istem semenišču 150 bogoslovcev, od teh je prišlo 120 iz don Boskove šole valdoškega oratorija. Podobno je bilo tudi v drugih škofijah. Ko je J. Cagliero, pozneje prvi salezijanski škof, leta 1870 obiskal bogoslovje škofije Casale, je ugotovil, da se je od 40 bogoslovcev kar 38 izšlo v don Boskovem oratoriju in da je bilo kar tri četrtine tedanjih škofijskih duhovnikov don Boskovih gojencev. Podobno so ugotavljali še za druge piemontske škofije (prim. MB 5,408).

TEŽKI ČASI ZA CERKEV IN ZA DUHOVNE POKLICE

Don Bosko sam je leta 1874 izjavil, da je salezijanska družba nastala in se utrdila v zelo nemirnih časih in krajih za Cerkev, ko duhovni poklici skoraj niso mogli vzkliti in dozorevati (prim. MB 10,661). Dejansko je bilo v Piemontu več kot 70 škofov pregnanih ali v zaporih, nešteto duhovnikov v ječah, 64 duhovnikov in 22 redovnikov ustreljenih... zaprtih 721 samostanov, razpršenih okrog 12.000 redovnikov in redovnic (prim. MB 6,856). To se je zgo-

dilo leta 1861. A don Bosko je bil pripravljen na take razmere, predvidel jih je in načrtoval svoje ustanove tako, da so postale prava semenišča za nove duhovne poklice. Od 1850. dalje je njegova prva ustanova v valdoškem oratoriju postala tudi dom za gimnazijce, do tedaj namreč je don Bosko sprejemal uboge in zapuščene fante, ki so se kot vajenci učili kake obrti.

DON BOSKOVE USTANOVE – SEMENIŠČA ZA DUHOVNE POKLICE

Ne le prva don Boskova ustanova, valdoški oratorij v Turinu, ampak tudi poznejše ustanove za gimnazijce, kot n. pr. v Lanza in Mirabellu, so postale resnična semenišča za duhovne poklice. Sprejemal je v te ustanove tiste fante, ki so kazali znamenja duhovnega poklica. Kako je dosegel tak uspeh glede števila in kakovosti poklicev? Morda s široko propagando v Piemontu? Z anketa-mi med mladimi? S študijskimi tečaji za poklicno usmerjanje?

DUHOVNI POKLICI, SAD GLOBOKEGA KRŠČANSKEGA ŽIVLJENJA

Don Bosko je sprejemal med gimnazijce v svoje ustanove izključno tiste fante, za katere je imel utemeljeno upanje, da so poklicani na duhovniško ali redovniško pot. To upanje je gradil na znakih „izredno vzornega vedenja“, predvsem glede „nравnega življenja“ in na uspešnosti v učenju. Ni mu bilo dovolj povprečno vzorno življe-

nje. Sprejemal je le take fante, ki so se „odlikovali“ po vzornem moralnem življenju (prim. MB 7,809). Ko so taki fantje nekaj let živeli pri don Bosku, kjer so imeli priložnost bolje spoznati in vzljubiti Kristusa in Cerkev in globlje zaživeti krščanske vrednote, so se spontano, odgovorno in v božji pričujočnosti odločali za svoj življenjski poklic, ki je bil v mnogih primerih poklic duhovnika ali redovnika. Resno krščansko življenje je torej pomagalo, da so „poklicani“ dozoreli za odločitve.

MESEČNI NAMENI

JUNI:

Konec junija se posvečujejo v Cerkvi na Slovenskem novi duhovniki, zato v tem mesecu molimo za letošnje novomašnike, da bi bili sveti in goreči delavci v Gospodovem vinogradu.

JULIJ IN AVGUST:

Počitniški čas je za mnoge fante in dekleta odločilni čas, ko se odločajo za svojo življenjsko pot. Smo v Marijinem letu, zato prosimo Marijo, da bi se jih v tem letu mnogo odločilo tudi za duhovniški in redovniški poklic.

NEKAJ DON BOSKOVIH NASVETOV GLEDE DUHOVNIH POKLICEV

— **Tistim, ki iščejo kandidate za duhovne poklice:** Iščejo naj jih predvsem v dobrih in preprostih družinah s podeželja, v kmečkem in delavskem okolju, kajti bogate družine so prežete s posvetnim duhom, ki se ga, žalibog, hitro navzamejo tudi njihovi otroci, zato v njih skoraj ne more vzkliti morebitna kal duhovnega poklica, ki jo je Bog položil v njihova srca (prim. MB 5,394).

— **Staršem:** Naj nikoli ne branijo izbire duhovnega poklica svojim otrokom, naj ga pa tudi ne vsiljujejo, oboje je namreč usodno zanje. Naj sami vedno nadvse cenijo in spoštujejo duhovniški in redovniški poklic in z zglednim krščanskim življenjem omogočijo morebitnim kandidatom v družini odločati se svobodno in pogumno (prim. MB 6,311 in MB 12,12). Naj bodo tudi trdno prepričani, da

bodo v družini doživljali navzočnost Jezusa Kristusa, če bo kdo od njihovih otrok odšel iz družine zato, ker hoče poslušati božji klic (prim. MB 9,709).

— **Poklicaninim:** Glede poklica se moramo odločati iskreno in odgovorno, pred Bogom. Don Boskov dobesedni nasvet glede izbire poklica: „Pri odločanju za poklic si predstavljajmo trenutek svoje smrti, tako bomo prav videli, kaj je resnično in kaj lažno“ (MB 11,509). Don Bosko priporoča za odločanje glede poklica in za vztrajnost v poklicu tudi vztrajno in dobro molitev in prošnjo k Bogu in k Mariji Pomočnici (sestavil je posebno prošnjo k Mariji v ta namen) in pogosto in dobro prejemanje zakramentov. Še posebej pa priporoča, da pretrgamo z vsem, kar nas ovira, da bi se prav odločali. „Prekiniti moramo vsak odnos z osebami in stvarmi, ki bi nam lahko onemogočile poklic, ga uničile ali ga omajale“ (MB 11,577).

Don Boskova molitev za izbiro poklica

Pred teboj sem, preblaga Devica, da si izprosim veliko milost spoznanja, kaj naj storim.

Nič drugega ne želim, kakor izpolnjevati popolnoma in ves čas svojega življenja voljo tvojega božjega Sina.

Mati dobrega sveta, daj, da bom poslušal tvoj glas in tako pregnal vsak dvom iz svojih misli.

Ker si mati mojega Zveličarja, pričakujem od tebe, da boš tudi mati mojega zveličanja.

Devica Marija, če mi ti ne boš poslala žarka božjega Sonca, katera luč me bo razsvetlila?

Kdo me bo poučil, če ne ti, ki si mati neustvarjene Modrosti? Poslušaj torej moje ponižne prošnje!

Ne dopusti, da bi zašel na kriva pota!

V mojih dvomih in omahovanjih me vodi po pravi poti v večno življenje: ti si moje edino upanje, ti imaš polne roke zakladov kreposti in življenja, ti razdajaš sadove slave in svetosti.

(Dodati še molitve: očenaš, zdravamarija, slava Očetu in vzklik: Marija Pomoč kristjanov, prosi zame!)

R.B.

Spoštovani molivci!

V naši molitveni družini imamo mnogo bolnih in ostarelih, ki svojo bolezen in starost vdano v božjo voljo prenašajo in vse to darujejo za nove duhovne poklice. Pogosto mi pišejo in se priporočajo v naše molitve. Ne pozabimo jih, in prosimo Marijo Pomočnico, naj jim izprosi od Boga moči, da bodo lažje prenašali svoje trpljenje!

Pomnožimo tudi svoje vrste z novimi molivci! Vsem prav lep pozdrav!

Jože Pungerčar

Želimlje 46

61292 IG pri Ljubljani

K BOGU SO ODŠLI PO SVOJE PLAČILO:

V lepše življenje so odšli: Franciška Nahtigal, Kranj
Ludvik Strlekar, Vel. Gaber
Ivica Zvratnik, Mekutnjak
Jožefa Troha, Babno polje
Marija Viher, Gor. Kamenščak
Marija Horvat, Viniška vas
Verona Žerdin, Črenšovci (mati dveh duhovnikov)

Terezija Štebelj, Polzela
Anika Škafar, Bratonci
Tilka Mele, Cerknica
Ivana Rupnik, Godovič
Jožefa Markič, Godovič
Ivana Lednik, Mengeš
Jožefa Barl, Ravne/Koroškem
Terezija Križnik, Gorenja vas
Jožefa Piškur, Vel. Gaber
Alojz Gliha, Vel. Gaber
Franciška Legen, Bratonci
Angela Rabič, Jesenice
Terezija Pučko, Stara cesta
Janez Poprijan, salezijanski duhovnik, Beograd
Štefan Zorko, salezijanski duhovnik, Goriče

Naj jim bo Gospod bogat plačnik! Oni naj pa pri Bogu nadaljujejo svoje prošnje za nove duhovne poklice!

DUHOVNE VAJE ZA DEKLETA

Bile so štiri skupine in vsakokrat je okrog 40 deklet napolnilo našo hišo z mladostnim navdušenjem in z željo srečati se z Bogom. Za dekleta 7. in 8. razreda smo duhovne vaje vodile me sestre. Glavna tema je bila: **IN KAKŠNO POSLANSTVO PRIPRAVLJA BOG MENI?** Skušale smo pomagati dekletom, da bi si vsaka osebno lahko odgovorila na to vprašanje v poslušnosti Bogu. Ker pa je Marijino leto, smo jim predstavile Marijin zgled razpoznavanja božjega načrta. Na svoje poslanstvo se je Marija pripravljala z notranjim zorenjem, s čistostjo in pripravljenostjo storiti to, kar bo Bog od nje hotel.

Smo don Boskove hčerke in nismo mogle v tem njegovem jubilejnem letu iti mimo njega.

Zimske počitnice so minile in z njimi tudi duhovne vaje na Bledu.

In ker smo vsi ena sama družina bi hotele posredovati tudi dragim bralcem Salezijanskega vestnika in don Boskovim prijateljem, kako so duhovne vaje potekale, saj ste jih gotovo spremljali z molitvijo.

Ogledale smo si diatilm o njegovem življenju in apostolskem delovanju. Videle smo, kako se je on odzval poslanstvu, ki mu ga je Bog razodel v sanjah pri devetih letih. Hotel je postati duhovnik za mlade, a koliko težav je srečal na poti proti cilju. Vsa dekleta so v njem občudovala prav to njegovo odločno voljo in vztrajnost, kako je

kljub vsemu šel naprej z neomajnim zaupanjem v Marijo Pomočnico. Prepričale smo se, da je don Bosko svetnik, ki osvaja in navdušuje še danes srca mladih.

Evharistija je bila vsak dan višek dneva in so jo dekleta sama oblikovala. Vsa dekleta so se tudi srečala z božjim usmilenjem v zakramentu spovedi.

Že teden pred odhodom na duhovne vaje na Bled sem to čakala s srcem, v katerem je bilo veselje. Najbolj so me navdušila predavanja sester Bernarde, Ivanke in Elizabete: o božjem poslanstvu, čistosti in notranji rasti, ter o don Bosku. Seveda nam ni manjkalo družabnih iger in sprehodov. Naš obraz je bil vedno nasmejan, saj so sestre za to znale poskrbeti. Želodce nam je polnila kuhinja, z dobrimi kuharicami. Mislim pa, da so bila najpomembnejša predavanja, premišljevanje in pogovor s sestro Frančiško, saj si tu lahko spoznal, kakšno poslanstvo pripravlja Bog slehernemu izmed nas. Tako sem tudi jaz dokončno spoznala božjo voljo: **BITI REDOVNICA IN POMAGATI MLADINI** (kot to počno hčere Marije Pomočnice na Bledu).

Vesna iz Kranja

Vsako leto, ko nastopijo počitnice, se v hiši sester hčera Marije Pomočnice na stečaj odprejo vrata. Veliko deklet pride tja z namenom, da bi nekaj dni posvetile duhovnim vajam.

Tudi jaz sem se že nekajkrat udeležila duhovnih vaj in spoznala, da sta ti dve besedi veliko premalo, če želiš komu opisati pravi pomen teh duhovnih dni, ki jih v čudoviti luči preživimo ob sestrah. Zato sem se na povabilo sester odločila, da vam jih predstavim.

Duhovne vaje so šola za naše duše. Njihov namen je, da nas približajo Bogu, življenju v krščanstvu in nas seznanijo še z mnogimi drugimi lepimi stvarmi. Tako nam sestre z zanimivimi predavanji približajo božje poklice, govorijo nam o Bogu in o Mariji, ob diapozitivih nam predstavijo življenje svetnikov. Duhovne vaje nam nudijo tudi veliko razmišljanja – spoznavanja samega sebe in svojih napak.

Ker pa smo na svetu različni ljudje in imamo tako tudi vsak svoje težave, le-te lahko zaupamo izkušeni in vedno za pomoč pripravljeni s. Frančiški. Z njo se vsako dekle lahko pogovori zaupno o svojih težavah; s. Frančiška pa ji nato pomaga z dobrim nasvetom.

Najlepša stvar teh duhovnih vaj pa so molitve s pletenjem rožnega venca in večerni molk. Večerni molk ni nikakršna stroga tišina, pač pa v tihohti opravljena premišljevanja in pogovori z Bogom.

Pravi pomen duhovnih vaj pa se ne da opisati. Vsak ga spozna in občuti šele, ko si preživete dni duhovnih vaj vtisne v srce in dušo.

S tem pismom se sestram HMP z Bleda iz vsega srca zahvaljujem za lepe duhovne vaje in jim želim, da bi še mnogim dekletom z njimi lahko prikazale luč vere.

(nepodpisano)

Vse je prevevalo družinsko ozračje; tudi sprehoda proti jezzeru ni manjkalo, od koder je bil pogled na otoček in preko gradu na Triglav čudovit. Zares, lep je božji svet... Zvečer pa ni manjkalo veselja ob raznih igrah. Sestre in postulantinje so tudi zaigrale „Ona, ki zares ljubi“ – kratek življenjepis neke sestre. Ob vsem tem so dekleta

lahko spoznavala lepoto redovnega življenja. Spregovorile smo jim tudi o duhovnem poklicu, saj so dekleta sama izrazila to željo. O tem ne slišijo nikjer druge govoriti...

Velik pripomoček pri razpoznavanju osebnega poslanstva je bil osebni pogovor s s. Frančiško, ki jim je bila ves čas na razpolago. Čeprav je bilo dano na voljo, so skoraj vse rade izkoristile to priložnost, ker čutilo same potrebo, da komu mirno in odkrito zaupajo svoje življenjske težave in načrte.

V dneh duhovnih vaj so dekleta imela priložnost za večerni in jutranji molk. Predstavile smo jim ga kot sredstvo za večjo zbranost. Večina deklet ga je znala, kljub osebni svobodi, zares lepo ovrednotiti. Tako so lahko premislile bogastvo dneva in zaključile dan v osebni pogovoru z Bogom.

Ker pa je Marija najboljša mati in pomoč mladim, niso minile nobene duhovne vaje brez posebne izročitve Mariji. Dekleta sama so pripravila prostor, Marijin oltarček... Izročile so se Mariji z molitvijo rožnega venca. Medtem ko so se vrstile zdravamarije ena za drugo, je na tleh nastajal pravi

rožni venec, sestavljen iz vrtnic in petih sveč.

Duhovne vaje srednješolk pa je vodil Zvone Štrubelj. Predstavil jim je razne probleme mladih. Posluževal se je dela po skupinah. Dekleta so se o raznih problemih pogovarjala,

nato pa to izrazila v prizorih, pesmi... Zvone je nato vse rezultate povezal z Jezusovim zgledom. Govoril je o don Bosku, ki je bil svetnik prav za ogroženo mladino in ki danes živi v svojih delih. Delo je potekalo ob slikah in na koncu so dekleta pripravila razstavo, ki je bila sad vsega dela.

Vse duhovne vaje so imele poseben Marijin pečat v tem njenem letu. Dekleta so, da bi ji izrazila svojo ljubezen, zbirala dejanja velikodušnosti, premagovanja sebe in zbranosti ter osebne molitve. To so označevale s kroglicami, iz katerih so zadnji dan spletle ogrlico za Marijo. Tik pred odhodom so jo izročile njej.

Pri odhodu pa se je vedno ponavljala pritožba: duhovne vaje so bile prekratke, ko bi trajale vsaj en teden... In s kakšnimi vtisi so odhajale domov? Prisluhnjimo njim samim, ki so v pismih zapisale svoje vtise.
s. Ivanka Berčan HMP

Letos sem bila na duhovnih vajah pri sestrah HMP drugič. Lansko leto so se mi živo vtisnile v spomin, zato sem jih letos želela ponovno doživeti. Povabila s. Frančiške sem se zelo razveselila, zato sem se tudi z veseljem odzvala. Namen teh duhovnih vaj je obogatiti notranjost, duhovno dozoreti, se zblížiti z Bogom, Marijo pa tudi med seboj. Sestre so izredno lepo poskrbele za program. Potrudile so se, da so nas seznanile z življenjem in delom soustanovitelja družbe HMP sv. don Boskom, zato so poskrbele z lepim filmom, pripravile so predavanja, ob katerih smo lahko razmišljale in poglobljale svoje duhovno znanje, tudi družabnosti ni manjkalo. Bogoslužje v kapeli smo popestrile s prošnjami, zahvalami in zbranim petjem; pletle pa smo tudi tri ogrlice za Marijo Pomočnico, ki so bile trud naše zbranosti in osebne molitve, velikodušnosti ter premagovanja samega sebe. Ogrlico smo ob sklepni slovesnosti izročile Brezmadežni. Najlepše je bilo pri izročitvi Mariji, kjer smo pletle rožni venec: vsaka sveča je pomenila očenaš, vsaka vrtnica pa zdravamarijo. Najbolj všeč pa mi je bil pogovor pri s. Frančiški, s katero smo se lahko odkrito pogovorile in se ji zaupale. Zjutraj nas je prebudila prijetna glasba, ki nam je že v začetku dneva obetala prelep dan, zvečer pa smo v popolni tišini skušale zaključiti dan. Priznam, da je bilo to na začetku težko, toda že naslednji večer smo bile vztrajnejše. Zadnji dan smo opravile tudi zakrament sprave, da so bile naše duše čiste in pripravljene poslušati božji klic. Pri sestrah na Bledu je bilo letos še lepše kot lani, kajti vsake duhovne vaje so zame nekaj boljšega, lepšega, mislim pa, da brez sester, ki so nam to omogočile in pripravile, duhovne vaje ne bi bile resnično doživeti; prav zato sem sestram hčeram Marije Pomočnice hvaležna.

Silvana iz Kranja

VSE IZ LJUBEZNI DO BOGA

S ponosom nam je s. Marija zaupala, da je doma iz Kovorja, od koder je bil rajni ljubljanski nadškof Jožef Pogačnik, le da se je rodila enajst let pozneje kot on, leta 1913.

Prikrat pa sem za salezijance in don Boska slišala od salezijanske sotrudnice Katrice Perko iz Tržiča, ki je večkrat prihajala v našo vas. Sotrudnica je bila tudi njena sestra Jelica, brat pa je bil salezijanec. Prodajala je salezijanske knjižice in delila Vestnik. Vedno nam je kaj pripovedovala o Rakovniku in slovesnostih v Marijini cerkvi. Kmalu so se salezijanci naselili v bližini našega kraja, v bajti nad Lešami, kamor so prihajali na počitnice. Tja sem začela hoditi tudi jaz in moje prijateljice iz Kovorja. Udeleževale smo se gledaliških predstav, iger na prostem, ki so jih pripravljali bogoslovci, vsako nedeljo popoldne pa je bil še nauk in blagoslov.

Šolala se je v domačem kraju, nato pa jo je želja po usposabljanju pripeljala v Kranj.

Tu sem pri sestrah obiskovala gospodinjsko šolo in nato bila na praksi v zdravilišču Topolšica. Skrbela sem za urejanje obednice. Delala sem skupaj s sestro salezijanskega misijonarja Edvarda Trampuža, ki je bil v Kolumbiji. Veliko mi je pripovedovala o njem in si zelo želela, da bi se mu pridružila. Srečala pa se je s prevelikimi težavami in ni uspela.

Z dvaindvajsetimi leti, nekaj mesecev potem, ko je bil Janez Bosko prišet med svetnike, je s. Marija odšla v Italijo.

Najprej sem se ustavila v Padovi, kjer sem bila pripravnica za družbo hčera Marije Pomoč-

To je življenjsko vodilo s. Marije KLEMENČIČ, hčere Marije Pomočnice. Besede odražajo življenjsko usmeritev, ki je bila značilna za ustanoviteljico družbe, sv. Marijo D. Mazzarello.

Letos poteka 50 let, odkar je s. Marija izpovedala svoje prve redovniške zaobljube.

Obiskovalci Rakovnika jo poznajo zelo dobro, saj že nekaj desetletij živi ob cerkvi Marije Pomočnice ter moli in se žrtvuje za salezijansko skupnost.

Nekaj o sebi pa nam je, priznati je treba, da ne preveč rada, povedala sama.

nice. Šle smo skupaj Špurovi sestri Tilka in Agneza in jaz. V Padovi smo prejele obleko novink, noviciat pa smo opravile v Conegliano Veneto. Velika večina so bile Italijanke, kasneje se je pridružilo par deklet od drugod. Po dveh letih, avgusta

1938, smo naredile prve zaobljube in kot sestre odšle na delo po raznih zavodih.

Pred petdesetimi leti se je torej začela redovniška pot naše jubiletke. Zvesta in preudarno pokorna je delala v mnogih hišah, skrbela za več prodorčij življenja skupnosti...

V Portogruaru je živila s skupino otrok in med njimi delala kot bolničarka. Nato spet Padova in zatem Riviera San Benedetto. To so bile hiše, ki so jih za otroke vodile sestre. V njih so imele otroške vrtce in šole. Za tri leta se je ustavila v kraju Este, kjer je velik salezijanski zavod z veliko fantov, tudi noviciat. Skrbela je za vzdrževanje perila in, kot povsod dotlej, oskrbovala zakristijo. Krajšo dobo se je ustavila v Marzottu in po šolskih obveznostih delala z otroki. Kratek postanek v Gorici in že jo je pot vodila naprej.

Kdaj pa ste se vrnili v Slovenijo?

To je bilo leta 1943. Sestre so takrat imele razgibano delo na Karlovški cesti v Ljubljani. Predstojnice so me poslale v to skupnost. Imela sem razne skrbi v hiši, skrbela pa sem tudi za cerkveno perilo pri sv. Jakobu v Ljubljani. Lepo je bilo tiste dni!

Zanimiva pripoved hiti naprej. Tuintam pride italijanska beseda ali se misel ustavi za trenutek. Nato: „Pa nikar tega ne pišite!“ Vsega ji ni mogoče obljubiti, bo pa vse lahko pregledala in črtala, če ji kaj ne bo všeč. Vrtam pa le naprej. V letu 1945 je bila hiša zaprta, sestre so se razkropile, nekatere so odšle domov, druge so se klatile po ljubljanskih stanovanjih.

Sled prehojene poti

In vi, s. Marija, kam je vas vodila pot?

Najprej smo se vrnile k domačim, nakar smo si našle nekaj prostorov na Rakovniku in si poiskale delo v mestu. Ni bilo lahko. V tekstilni tovarni

Petdeset let redovnica! To ni kar tako. Kaj pa se vam v redovniškem življenju zdi najpomembnejše?

Da redovnik ali redovnica živi po pravilih redovne ustanove, da je zvest dani besedi in

smo izdelovale pletenine; priznali so mi, da sem priučena tekstilna delavka. Dobro smo se razumele z drugimi delavkami. Še zdaj se srečam s katero od njih in si kaj povemo. Poleg treh sester hčera Marije Pomočnice sta v tovarni delali še dve karmeličanki.

Pa so sodelavke vedele, da ste sestre?

Povedale smo jim. Seveda nismo smele nositi redovno obleko; ko smo se vrnile z dela domov, pa smo jo nosile. Smešno! Kot da bi bile v redovni obleki slabše delavke!

Ste imeli kakšno zaposlitev tudi in skupnosti na Rakovniku?

Počasi sem prevzela skrb za pranje perila in delo v garderobi. Potrebno pa je bilo postoriti še to in ono, tako da nam dela ni nikoli manjkalo. Seveda prostori za takšno delo niso bili najbolj ustrezni, a še tudi danes niso, pa kaj hočemo. Važno je, da se je življenje počasi uredilo in so spet začele nastajati skupnosti.

Bogu, ki vedno ostaja zvest. V tem je tudi največja sreča. Pogledovanje na levo ali desno prinaša nemir in notranje nezadovoljstvo. Zvrhana mera sreče, da lahko napolni vse življenje!

In skupnost? Je lahko v pomoč?

Seveda, skupno življenje člane obogati, daje priložnost za dozorevanje osebnosti, za medsebojno spodbudo in pomoč. Marsikdaj pa skupno življenje lahko prinaša tudi trpljenje.

V prvem obdobju redovniškega življenja je s. Marija delala za mladimi v zavodih, a tudi danes se ustavi in pogovarja z njimi. Marsikdaj jo obdaja gruča otrok. V skupnosti se pogovarjajo o delu pri verouku, srečanjih s starši.

Vsakega človeka, morda mladega še posebej, ker je bolj občutljiv in sprejemljiv, je treba spoštovati, mu priznati njegovo osebnost in šele nato lah-

ko spregovoriš z njim besedo o verskih rečeh. Ko sem delala z njimi, smo se veliko pogovarjali. Predstojnice so mi bile vedno v veliko oporo in pomoč. Pri njih sem vedno naletela na razumevanje in dober nasvet. Sedaj imajo neposreden stik z mladimi mlajše sestre, me pa jim pomagamo, da se delu po župnijah lahko bolj posvetijo.

Poleg pralnega stroja, likalnika in šivalnega stroja s. Marija pomaga še v kuhinji in ob prostih trenutkih, redki so sicer, a se tudi najdejo, pohiti k lurški kapeli, ki se skriva na Golovcu. Že dolga leta skrbi, da je urejena, da je Marijin kip vedno obdan s svežim cvetjem. Sobotne popoldneve jo je mogoče najti tam, če nikjer drugje, potem ko se vrne iz cerkve po skupni pobožnosti.

Veliko delate, s. Marija, ji slednjič priznam. Kaj pa, molite kaj? Vam še preostane kak trenutek tudi za to?

Ja, seveda, saj brez tega ne gre. Molimo skupaj in vsaka zase. Toliko ljudi se nam stalno priporoča. Podpiramo sestre, ki vodijo duhovne vaje ali poučujejo verouk. Molim za vso Cerkev in za lastno zvestobo. Tako sem najbolje povezana z Bogom. Tudi duhovne knjige rada berem. Vseeno ali so italijanske ali slovenske. Oboje mi gre dobro. Zelo me zanima, kaj se dogaja v Medžugorju. Znanci mi velikokrat pripovedujejo, da so že bili tam in da so vrnili spremenjeni. Mnogi so navdušeni.

Petdesetletnica redovniškega življenja ni pogosten jubilej. Mnogim ni dano, da bi ga doživeli. Zato se salezijanska družina na Slovenskem toliko bolj veseli, da s. Marija Klemenčič obletnico obhaja pri nas. Našo molitev zanjo bodo spremljala dobra voščila in ob prvi priložnosti iskren stisk roke.

B.K.

KRISTUSOVO »ZNAMENJE« MED BOLNIMI

Po italijanskem Salezijan-
skem vestniku povzemamo po-
govor z misijonarko s. Marjeto
Zanjekovič, ki dela na Madagas-
karju.

Iz kraja Mahajanga v Ivato
spremljam s. Marjeto, mlado
slovensko misijonarko, ki sku-
paj s s. Katarino skrbita za am-
bulanto. Letalo ima štirideset
sedežev. Dve močni jekleni
žici povezujeta kabino in rep.
Le kaj tam delata, se sprašu-
jem... Izročim se v božje roke
in vstopim. S težavo pridemo
do prostorov. Med potjo mi
sestra pripoveduje.

— S. Marjeta, ste zadovoljni,
da ste na Madagaskarju?

— Zelo. Tukaj se mi uresni-
čujeta dve veliki želji na en
mah: da sem medicinska sestra
in misijonarka.

— S kakšnimi boleznimi
imate največ opravkov?

— Malarijo, tifusom, dierejo,
kožnimi boleznimi, do kosti se-
gajočimi ekcemi, predvsem za-
radi umazanije.

— Kakšno učinkovitost do-
segate s svojimi zdravili?

— Mnogi nam povedo: „Pri-
šel sem k vam in sem ozdravel.“

— Kakšne odnose imate s
civilnimi zdravstvenimi delavci?

— Zdravnikov je veliko. V
Mahajangi je tudi univerza. Pri-
manjkuje zdravil. Oni napišejo
recepte, mi pa poskrbimo za
zdravila.

— In kje jih jemljete?

— Pomagajo nam mednarod-
ne organizacije, na primer nem-
ška MISERIOR, prijatelji in ita-
lijanske bolnišnice. Toda po-
trebe so velike...

Letalo se začenja tresti.
Zmagujemo črne oblake moč-
ne nevihte. Vstopamo v brez-
zračni prostor. Tu in tam kdo
zakriči. Vrstijo se težki trenut-
ki. Kako se bo vse končalo?
Moram prekiniti pogovor. Dr-
žimo se za roke. Letalo se ne
more več dvigniti. Molim, da
se ne bi vsaj še bolj spustilo...

„Tudi to je misijonsko ži-
vljenje,“ mrmra s. Marjeta, ko
letalo neha poskakovati. Z gla-
vo pove, da se strinja.

— Katera je najlepša plat
misijonskega življenja?

— Da lahko ves svoj čas
posvetim revnim!

— In najtežja?

— Razumeti njihovo misel,
pomagati jim, da se srečajo s
težavami.

— Kaj vam pomeni Maha-
janga?

— Zeleno grmičevje in mno-
žice otrok...

SREČANJE S KOPTSKIMI KRISTJANI

*Že kar nekaj let deluje v
Kairu slovenski salezijanec
Franci Zajtl. V pismu, ki ga je
poslal sredi marca, je opisal del
svojege življenja.*

„Mi smo že v polni pomladi
in imamo lepe in tople dneve.
Seveda bomo še siti vročine,
zato si je ne želimo preveč hi-
tro. Toda če je vreme lepo, je
bolj prijetno, kot pa če je kislo.

Letos smo tudi tukaj imeli
bolj hladno zimo in tudi precej
bolj deževno je bilo kot prejš-
nja leta. Dež je napravil veliko
škode ubogim ljudem, ki živijo
v kočah iz blata, kajti veliko
koč je porušenih. Tukaj pač ni-
so navajeni na deževno vreme
in zato niso na to pripravljeni.
Zadnja leta, odkar so zgradili
Asuanski jez, je za njimi nasta-
lo 500 km dolgo jezero, ki je
sedaj precej spremenilo podneb-
je, posebno v Gornjem Egiptu.
Letos je precej deževalo tudi
tam, kjer prej dežja tako re-
koč niso poznali.

Naj vam opišem moje živ-
ljenje. Mogoče vas bo tudi to
zanimalo.

Pred enim mesecem sem šel
z eno od pravoslavno-koptskih
župnij na duhovniško posveče-
nje petih novomašnikov. Eden
je bil iz te župnije. Posvetil jih
je njihov papež. Kopti imajo
namreč svojega papeža že od
petega stoletja dalje. Iz papeže-
vega razgovora sem razbral, da
so novomašniki poročeni in jih
je za duhovniško službo izvoli-
lo župnijsko občestvo, ki je iz-
bralo najboljšega vernika. Se-
veda bo novoposvečeni še na-
prej stanoval na svojem prej-
šnjem domu.

Po posvečenju so novomaš-

niki odšli za štirideset dni v puščavo, kot je to storil Jezus, da se pripravijo na 'javno delovanje'. Seveda ni šlo za pravo puščavo. Umaknili so se v samostan, ki leži v puščavi, 100 km oddaljen od Kaira, v dolini Natrun. Tam so štirje veliki starodavni samostani.

Prejšnji petek (11. marca) je ista župnija odšla na romanje k svojemu novemu župniku v puščavo. Tudi sam sem se jim pridružil. Celo pot so prepevali svete pesmi in poslušali pridigo svojega župnika. V samostanu je bilo ogromno ljudi, saj sem lahko naštel petdeset avtobusov. Obiskali smo tudi votlino, v kateri je kot puščavnik živel kot menih in puščavnik Ciril VI., predhodnik sedanjega koptskega papeža. Povsod sem naletel na veliko prijaznost menihov, ki so stalno ponujali čaj in kruh."

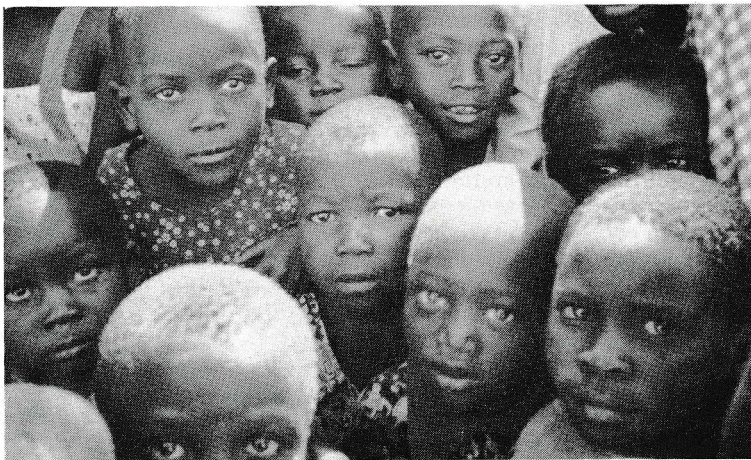
V ZAIRU ZA PRAZNIK SVETNIKA MLADIH

V četrtek 4. februarja so dijaki končali izpite. Praznovanje sv. Janeza Boska smo načrtovali za naslednji dan. Mašo ob osmi uri zjutraj je vodil domači duhovnik iz stolnične župnije.

Učenci so si že oddahnili od izpitov in že po lepem petju se je čutilo, da je to njihov najlepši vsakoletni praznik. Tombola je bila napovedana za enajsto uro. Listkov niso kupovali, ampak si jih je moral vsakdo zaslužiti s spretnostjo pri raz-

ročenih tisoč malih kruhkov. Vsak dijak je dobil po dva.

MLADI iz Gome so imeli praznik v soboto. To so bili predvsem tisti, ki so ob sobotah popoldne in ob nedeljah vključeni v različne dejavnosti. V oratorij jih je vpisanih pre-

ličnih igrach. Nemalo sem bil presenečen, ko sem videl, da je bilo med dobitki čez 200 parov novih jeans hlač, ki so tukaj zelo drage (njihova cena presega mesečno plačo učitelja na šoli). Mislim, da so hlače prišle iz Italije, veliko pa je tudi stvari iz Slovenije. Seveda se kaj takšnega ne zgodi vsak dan. Don Bosko je poskrbel tudi za železce. Tokrat sem moral kar sam v sosednjo Ruando po na-

ko 2500. Neverjetno. Sobrat, ki dela z njimi, pravi, da je že preko sto nogometnih in drugih skupin. Potrebovali bi tovarno za drese, a morajo žal potovati z ramena na rame. Polnih 24 ur so praznovali. Vsa dvorišča so bila polna mladih, otrok in opazovalcev. Najprej je bil na vrsti pozdrav don Boskove zastave, nato molitev in predstavitev celodnevne programa. Večerna maša je trajala celi dve uri. Po filmu o don Bosku so otroci odšli domov, malo večji pa so s seboj prinesli odeje, pletene zvitke za ležišče in so kar tam prespali po glasbenem in plesnem programu, ki je trajal čez polnoč. Z njimi je vedril eden od salezijancev.

Da se ne bi vse le preveč lepo izteklo, so poskrbeli vojak, ki so hkrati policaji. Kar kopicu fantov, ki so se zjutraj ob svitu vračali s svojimi 'posteljami' domov, so brez razloga ujele in jih spravili v zapor. V barakah so vojaki pripravili čistko,

MISIJONSKI UTRINKI

ker so bojda odkrili v eni od njih puško. Tako so fantje nedolžni — kot mnogokrat neštevilni, padli v nezasluženo kašo. Ravnatelj je takoj posredoval in po treh urah so bili fantje osvobojeni. Vojakom je načrtovani dobiček splaval po vodi. Menim, da je bil tak sklep praznovanja kar v don Boskovem duhu, saj se je sam nemalo zavzel za zapornike.

Sredi februarja začenjamo drugo polovico šolskega leta. Tudi v tem času se bomo še spomnili na našega svetnika in njegove mlade. Še vedno sem zdrav in poln volje. Vsakodnevno delo, od jutranje duhovne misli do večernega pospravljanja, nam pomaga uresničevati naše vzgojiteljsko poslanstvo. Lepa beseda ob vzhajajočem jutranjem soncu je kot topel žarek, ki ogreje; je kot seme na plodna tla. In če je kdo več let deležen tople besede, si lahko mislimo, kakšen zaklad odnese iz naše šole, morebiti veliko pomembnejši od spričevala in poklica.

Misel in molitev se velikokrat zaustavita doma. Dobra misel in spomin pri Gospodu ne poznata razdalj.

Vsem prisrčen pozdrav iz Zaira
Danilo Lisjak

Misijonar LUDVIK ZABRET, ki je pred leti oživil puščavo, da je ozelenela, je bil nato premeščen za vzgojitelja novincev. Zaradi pomanjkanja sposobnih moči so ga predstojniki zopet poslali nazaj, da reši in obnovi svoje življenjsko delo.

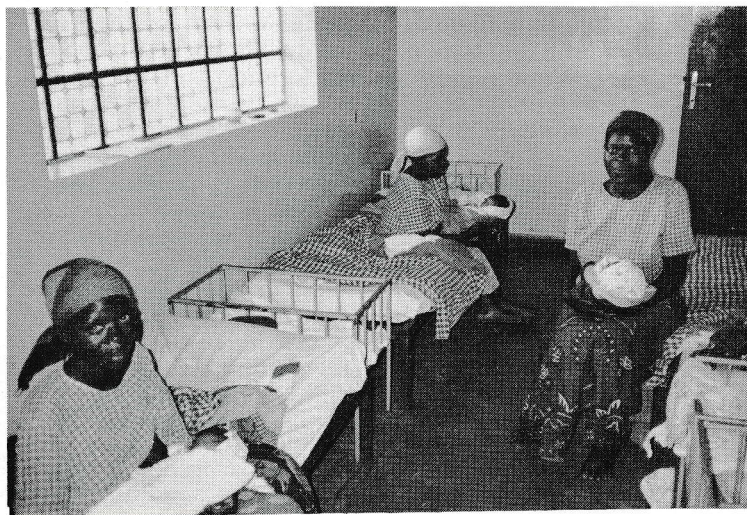
drugem koncu Indije so strokovnjaki uspešno izvedli poseg. Sedaj že nadaljuje svojo profsorsko službo in pripravlja prihodnje duhovnike. Med njegovimi nekdanjimi gojenci je veliko sposobnih predstojnikov in kar nekaj škofov.

Kamilijanci s Formoze so se v svojem vestniku z izbranimi besedami spomnili dela, ki so

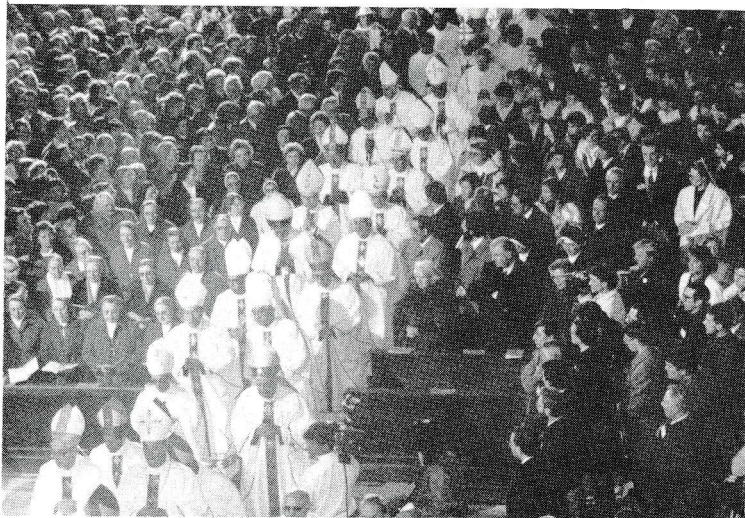

PAVEL BERNIK je že dolga leta profesor bogoslovcev. Bil je v veliki nevarnosti, da popolnoma oslepi, zato je bila potrebna zahtevna operacija. Na povsem

ga zanje storili salezijanci na Kitajskem, predvsem naš rojak JOŽEF KEREK, ki jih je leta 1945 povabil na Kitajsko. Tam so začeli z misijonskim delom in se nato razširili v drugih azijskih deželah kot na Filipinih, v Tajski in na Formozi. Začenjajo tudi v Koreji. Razvejano delo je še eden spomenikov zaslужnemu misijonarju Kerecu.

Iz pisma misijonarja STANKA PAVLINA vidimo, da so se velike slovesnosti v čast sv. Janezu Bosku začele odvijati tudi v Hong Kongu. Povezale so kristjane in budiste, ki obiskujejo katoliške šole. Sodelovali so predstavniki vseh redovnih skupnosti. Pavlin se je zaradi izčrpajočih dolžnosti moral zateči v bolnišnico, da si je nabral moči za naprej.

OTVORITEV LETA '88 V TURINU

Slavnostnega začetka so se poleg vrhovnega predstojnika in njegovega sveta udeležili štirje salezijanski kardinali, Raul Silva Henriquez, Alfons Stickler, Rosalio Castillo Lara in Miguel Obando y Bravo ter 60 škofov z raznih delov sveta. Sodelovala je tudi vrhovna predstojnica družbe hčera Marije Pomočnice in njen svet ter predstavniki različnih skupin, ki vsi skupaj sestavljajo salezijansko družino.

Prvo dejanje otvoritve se je odvijalo v mestnem gledališču. Salezijancem se je pridružil turinski kardinal Ballestrero, italijanski ministrski predsednik Gorla, več predstavnikov političnega in javnega življenja. Pozdravno besedo je izrekel E. Viganò in goste pozdravil v imenu salezijancev, ki so Turinčani po srcu, in vse salezijanske družine, po kateri je Turin poznan na vseh delih sveta. Župan je poudaril vpliv don Boskovega življenja in dela, ki se v predalpskem mestu čuti še danes. Pozdrave je izrekel tudi kard. Ballestrero, ki je pastir krajevne cerkve.

Uradni govor je imel prof. Pietro Scoppola, z rimske univerze „La Sapienza“, ki je svetnika predstavil v zgodovinskem okviru in s karizmatičnimi darovi, kar vse je bilo tesno povezano z njegovo bogato človeškostjo in globoko svetostjo.

Večji del srečanja je bil namenjen prvi izvedbi oratorija „Sporočilo dobrote“, ki ga je skomponiral češki komponist Marek Kopelent in izvedla zbor in orkester italijanske radiotelevizije. Z govornico sodobne glasbe so obudili don

Boskovo podobo in delo. Nekateri odlomki so izzvali navdušeno odobravanje.

Na sam praznik, 31. januarja, je bila ob pol enajstih slovesna maša v baziliki Marije Pomočnice. Predsedoval ji je kard. Ballestrero, z njim pa so somaševali štirje kardinali in vseh 60 škofov ter člani vrhovnega sveta. Duhovno bogati trenutki so odražali lepo petje, sodelovanje in iskreno veselje. Bazilika je bila nabito polna; kar veliko jih je moralo prisostvovati od zunaj. Med njimi je bilo že nekaj romarjev.

Turinski nadškof je v kratki homiliji orisal don Boskovo življenjsko svetost. Za konec srečanja so se somašniki zaustavili ob don Boskovi urni, medtem ko je množica prepevala „K tebi, don Bosko“.

CORAZON AQUINO MED SALEZIJANCI

Po dolgi in skrbni pripravi so zadnji dan januarja v Manili s slovesnim bogoslužjem začeli jubilejno leto. Udeležilo se ga je več kot trideset tisoč mladih.

Ob kardinalu Jaimeju Sinu je bilo več škofov, duhovnikov, večina salezijancev in poleg drugih predstavnikov države tudi predsednica Corazon Aquino.

Predsednica Aquinova se je po slovesnosti srečala s salezijansko družino in dejala med drugim: „V čast mi je, da sem se lahko udeležila srečanja ob stoletnici smrti Janeza Boska, prijatelja in zavetnika mladih. Bil je človek, ki je začutil, da je vsak mlad človek neizmerno veliko vreden in da ne sme biti zapravljeno nobeno življenje. Uničenje življenja zaradi revščine, pomanjkanja dela in nekoristnosti je bilo zanj neke vrste bogoskrunstvo, onečaščenje Boga, ker je dobesedno razumel, kar pravi Sveto pismo, da je vsak človek ustvarjen po božji podobi. Dejala sem, da mladi niso samo prihodnost našega naroda temveč tudi, da brez vključenja naših mladih nimamo prihodnosti. O tem sem prepričana, ker samo mladi imajo na voljo energije, čas, inteligenco in narodno zavest, kar vse potrebujemo, da bo naša dežela močnejša in uspešnejša. Mladi, vi ste prihodnost. Ste današnja in jutrišnja domovina. Kot boste tisto, kar boste iz sebe naredili, tako bo dežela to, kar boste iz nje naredili vi. Zaupam vam, kot vam je zaupal svetnik, ki ga danes slavimo, in vem, da bomo na vas ponosni.“

Predstavnik državnega poštnega podjetja je nato predsednici in salezijanskemu inšpektorju podaril prve primerke dveh znamk, ki so jih izdali ob jubileju.

Istega dne popoldne je kard. Jaime Sin v Makatiju posvetil v duhovnike osem salezijanskih diakonov. Podčrtal je pomembnost leta milosti za mlade in predstavil naloge, ki jih ima duhovnik v današnjem času,

PRAZNIČNI DNEVI NA SALEZIJANSKI UNIVERZI

Zadnji dnevi januarja so bili dnevi praznovanja tudi za študente na salezijanski papeški univerzi v Rimu. Povezali so liturgična slavlja in znanstveno misel o svetem ustanovitelju. E. Vigano jim je spregovoril o don Boskovi duhovnosti in predanosti mladim. Imeli so ga radi, ker je zanje zakrament, po katerem so lahko prišli do živega stika s Kristusom. Zgodovinar P. Braidio je poudarjal don Boskovo mesto v zgodovini, ker je bil globoko vključen v zgodovinsko dogajanje in nanj odgovoril sam kot tudi s svojimi sodelavci in številnimi ustanovami. Za sam praznik je na univerzo prišel kardinal Baum, prefekt kongregacije za katoliško vzgojo. V nagovoru je podčrtal don Boskov vzgojni pomen in pomembnost katoliške vzgoje danes. Nanizal je različne oblike dela, ki ga na vzgojnem področju opravljajo salezijanci. Istega dne so odprli študijski

prostor, ki predstavlja začetek tako imenovane „don Boskove knjižnice“, ki bo postavljena v spomin na jubilejno leto.

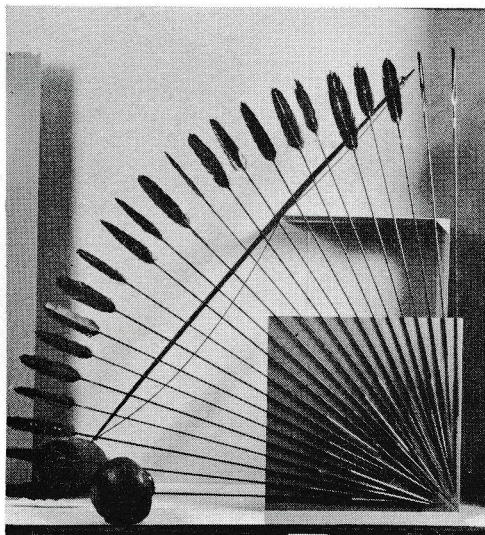
NOVI ŠKOF V FRANCII

11. marca je vatikansko poluradno glasilo L'Osservatore Romano objavilo novico, da je papež Janez Pavel II. imenoval za pomožnega škofa v francoskem kraju Bayeux in Lisieux salezijanca Pierra Picana, ki je doslej bil ravnatelj zavoda „Lemonnier“ v Caenu. A. Pican se je rodil leta 1935 v škofiji Coutances, z dvajsetimi leti je postal salezijanec in 1966 duhovnik. Bil je ravnatelj v Caenu in inšpektor severno-francoske inšpektorije od 1975 do 1981. Takrat se je vrnil za ravnatelja za Caen.

MISIJSKI MUZEJ

Colle Don Bosco, rojstna vas sv. Janeza Boska, je v jubilejnem letu postala

bogatejša še za eno pridobitev. Po dolgem načrtovanju so odprli povsem prenovljeni misijonski muzej, ki je dobil nove prostore in s tem možnost, da je vedno odprt za obiskovalce. Že od vsega začetka salezijanskega misijonskega dela so misijonarji z različnih delov sveta pošiljali ali prinašali predmete prvotne kulture ljudi, med katerimi so delovali. Zbirali so jih po različnih zavodih, slednjič so jih zbrali v zasilnih prostorih v bližini novega svetišča na Colle Don Bosco. Svoj prispevek so dali tudi slovenski salezijanci. Posebej veliko pa je za ohranjanje predmetov in predstavljanja javnosti storil nekdanji misijonar v Siamu, Jože Bevc, ki je dolga desetletja budno skrbel, da predmeti niso izginjali in je tudi zbral darove za misijonarje. Novi prostori in strokovna predstavitev eksponatov materialne kulture danes že marsikje izumrlih ljudstev dodajajo prenovljenemu naselju posebno privlačnost. Romarji v don Boskove kraje si bodo ogledali tudi misijonski muzej.

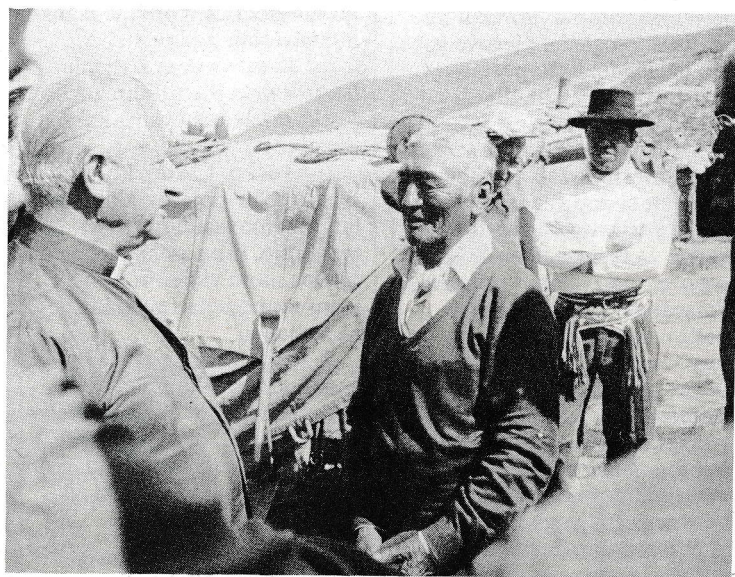

V DEŽELI MLADIH SVETNIKOV

Konec februarja je E. Viganđ obiskal salezijance v Argentini in Braziliji. Večji skupini je pridigal duhovne vaje, nato pa je obiskal kraje, ki so tesno povezani z začetki don Boskovega dela v Južni Ameriki.

V Fortin Mercedesu je spregovoril o poklicih in pravi za življenjsko poslanstvo. Med drugim je poudaril: „Študirati, študirati in študirati, da ne bi šli za vsako zastavo, ki se pojavi na cesti. Posnemajmo don Boska, ki je po končanem študiju nadaljeval z izobraževanjem, ne da bi si pridobil naslove ali slavo, ampak da bi reševal mlade. Soočiti se je treba s tveganji.”

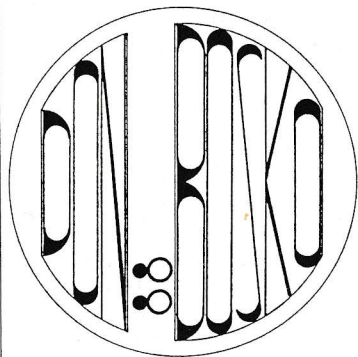
Po končanih duhovnih vajah je obiskal turistične Bariloče in Junin de los Andes, domovino Lavre Vicunja, od tam pa se je povzpel v višave, kjer živijo Indijanci plemena Mapučí; rod med njimi predstavljajo sorodniki Zefirina Namuncuraja. E. Viganđ se je srečal s Celestinom Namuncurajem (njegov stari oče je bil brat božjega služabnika.) V priložnostnem nagovoru je dejal: „Prihajam v Argentino in Patagonijo, ker je don Bosko sem poslal prve misijonarje in je to zemljo ljubil s posebno ljubeznijo. Prihajam tudi zaradi Zefirina in Lavre. Zahvalimo se našemu ustanovitelju. Želimo, da njegove odločitve postanejo tudi naše.”

FILM O DON BOSKU

Snemanje filma o don Bosku je zaključeno. Obdelava v studiu bo dela dala dokončno podobo, nato pa se bo začela pot po kinodvoranah. Sami si bomo lahko ustvarili sodbo, ali so ustvarjalci imeli srečno roko.

Guido Josia je don Boskov bivši gojenec in je pri filmu skrbel za scenografijo. Zelo je zgovoren, zato mu ni bilo težko odgovoriti na nekaj vprašanj.

— Je bilo čutiti don Boska, ko ste snemali?

— Da. Kdor ga ni poznal, je to povedal. Zato smo obiskali Valdocco in se srečali s salezijanci. Stopali smo po don Boskovih stopinjah. To je bilo potrebno tudi zaradi tistih, ki niso imeli neposrednih stikov s salezijanskim svetom. Ben Gazzara, ki je igral don Boska, je veliko študiral. Povedal mi je, da si je ogledal njegove sobe. Ko je je videl našo postavitev prostorov, je vzkliknil: Wonderful!

— Ko ste postavljali scene, ste se zvesto držali zgodovine ali pa ste si dovolili proste roke?

— Postavitev v prostor je vedno že razlaga. Don Boskova soba je postavljena v odnosu do Pinardijeve ute, kot smo jo našli v Lombriascu. To ni prostor, ki ga lahko vidimo danes v Valdoccu. Vse je postavljeno v kmečko okolje, v kmečko hišo, da bi s pomočjo predmetov čutili, da nismo v mestu, temveč le na robu mestnega življenja. Odločilno je bilo teženje, da bi vse

bilo realistično, kot neposredno življenje.

— Kakšen odnos je nastal z režiserjem?

— Odličen. Režiser Castellani je človek, ki ima občutek, kulturno zelo plemenit. Pri izdelavi filma se je veliko pogovarjal.

V kratkem premoru med snemanjem je novinar ujel glavnega protagonista Bena Gazzara, ko je bral časopis. Vselej ga spremlja cigara.

— Kako ste doživeli don Boskovo osebnost?

— Je zelo prijazna osebnost. Vsestranski je in za igralce hvaležno delo. V današnjih filmih ni mogoče najti junake, ki bi mu bili podobni, ki bi se borili za druge... Upam, da gledalcev ne bo manjkalo.

— V intervjujih ste dali velik poudarek don Boskovi človečnosti in ne toliko svetosti

— Svetost pride po smrti. Drugi te naredijo za svetnika. Sam se nimaš za svetega.

— Če bi današnjim mladim, tistim, ki hodijo v oratorij danes, morali dati kakšno sporočilo, kaj bi jim povedali, ko ste se vživali v to osebo?

— V delu za druge čuti človek izredno veliko veselja. Po takšnem delu prejme plačilo in najgloblje zadovoljstvo.

— Bi se v vašem življenju lahko v čem identificirali z don Boskom? Je med vama kakšna sorodnost?

— Težko. Človek kot don Bosko se ne pojavi vsakih deset let! Iščemo značilnosti, ki privlačijo, ki na osebi izstopajo. Igralec mora vključiti bolj ali manj resnične lastnosti lastnega življenja.

Celotna filmska ekipa se je za nekaj časa vključila v svet svetnika mladih. Vsak je prispeval svoj delež, da bi njegova podoba zaživela in našemu času posredovala sporočilo, ki živi tudi po sto letih.

ANS

JANEZ POPRIJAN

Zadnji dan februarja, 29., je bila cerkev Vseh svetih polna do zadnjega kotička. Od rajnega duhovnika Janeza so se poslavljali domači, prijatelji, znanci, sobratje in najožji sodelavci. Ob apostolskem pronunciju Gabrijelu Montalvu sta sodelavala še nadškofa dr. Alojzij Šuštar in dr. Franc Perko ter več kot sto duhovnikov. Pevci so prišli iz Sevnice, z Iga in iz raznih salezijanskih skupnosti. Predstavniki vernikov so bili iz cerkvenih skupnosti, kjer je deloval rajni salezijanec. Od tam so prišli tudi govorniki, ki so se od njega poslovili.

Inspektor Anton Košir je orisal Janezovo življenjsko pot. Rodil se je 31. decembra 1940 v župniji Frankolovo. Na prvi dan leta 1941 je bil krščen in vključen v Cerkev. Vojna vihra ga je oropala mirnega otroštva in mu vzela tudi očeta. Skrbna mati, dolga desetletja organistka v župnijski cerkvi, mu je približala oltar in petje. Župnik mu je rad posodil dobre knjige in tako je v življenjepisu sv. Dominika Savia spoznal don Boska in salezijance. Zato se je po končani osnovni šoli 1955 z lahkoto odločil, da postane salezijanski gojenec, začel gimnazijo, vstopil v noviciat in 1963 za vedno vstopil med don Boskove učence. Teološki študij je končal v Ljubljani in bil 29. junija 1966 v ljubljanski stolnici posvečen v duhovnika.

Kot duhovnik je prvih devet let deloval v Zasavju, kjer je bil kaplan v Boštanju ter nato sedem let kaplan in župnik v Sevnici. 1975 je odšel za vzgojitelja v Mohorjev dijaški dom v Celovec. Po treh letih se je poslovil od Koroške in odšel v Rim za sodelavca slovenske redakcije vatikanskega radia.

Šest let je s prijetno in tekočo besedo obveščal slovenske poslušalce o dogajanjih v središču krščanstva. Duhovniško delo je opravljal v sestrskem vzgojnem zavodu. Leta 1984 se je vrnil v Slovenijo in sprejel službo župnika na Igu, a jo je opravljal le dve leti. 1986 je odšel v Beograd za sodelavca na nunciatu in duhovnega pomočnika v župniji sv. Jožefa, kjer se je predano posvetil tudi ekumenskemu pevskeemu zboru. V Beogradu je pričakal Gospodov klic. V začetku januarja so zdravniki odkrili hudo bolezen, ki je 23. februarja na ljubljanskem Onkološkem inštitutu prekinila njegovo življenjsko pot.

Rajni duhovnik Janez je prejel številne talente na življenjsko pot. Bil je pronicljivo bister, imel zelo dober spomin, veliko sposobnosti za petje in glasbo. Kot dober govornik je bil iskan pridigar duhovnih vaj za salezijance, sestre in mladino. Krhko zdravje ga ni oviralo, da talentov ne bi razvijal. Oplemenitil jih je s prizadevnim sodelovanjem z milostjo in tako postal uspešen oznanjevalec Kristusove ljubezni.

Na zadnje dejanje svojega življenja se je pripravil pri popolni zavesti, z zgledno potrpežljivostjo, notranjim mirom

in krščansko vedrino. S svojo predanostjo božji volji tudi v trenutkih hudega trpljenja nam je zapustil najlepšo oporoko, ki jo more napraviti duhovnik: življenje, ki je darovano v ljubezni, je ob slovesu dejal inšpektor Anton Košir.

B.K.

ANTON FLAC

Od rajnega Flacovega očeta smo se poslovili v Gibini pri Ljutomeru, kjer je potekalo njegovo življenje.

Rojen je bil v Grabrovniku januarja 1915. Izučil se je za krojača in odšel za delom v Beograd, kjer je bil učitelj šivanja. Vojna vihra ga je v letu 1944 pripeljala nazaj domov. Poročil se je in v zakonu se jima je rodilo šest otrok. Hčerka Mirjam se je odločila za samostan; šla je po stopinjah strica salezijanca in postala hčerka Marije Pomočnice. Očeta ni bilo strah, ni ga trla žalost, ko so se otroci drug za drugim poslavljali od doma. Z dobrim duhom in lepim zgledom jih je obdaril, s potrpežljivo vztrajnostjo in neomajno zvestobo je klesal v otroška srca vero, dobroto in ljubezen.

Bil je iskan krojač, sam pa se ni razkazoval v razkošnih oblekah. Ljubil je skromnost, osrečevale so ga tudi drobne stvari. Kljub starosti je vedno delal. V družbi prijateljev je bil iskan, vselej je prinašal vedrino, vendar ne tisto hrupno. Tudi njegova molitev je bila tiha, malobesedna, toda resnična in življenjska. Četudi je kdaj trpel, na njegovem obrazu ni bilo sledu ogorčenja, obupa, maščevanja ali jeze. Njegova smrt je bila krona njegovega življenja. S tolažbo vere, izražene v pesmi in molitvi, smo ga pospremili k zadnjemu počitku.

jz

ŠTEFAN ZORKO

Velika Zorkova družina, salezijanci iz Slovenije, diaspore in zagrebške inšpektorije, verniki iz domače župnije Beltinci, iz župnij, kjer je deloval, iz Vidma ob Savi, kjer je župnik njegov brat, in številni znanci so se 25. marca poslovili na ljubljanskih Žalah od rajnega salezijanskega duhovnika Stefana Zorka. Mašo zadušnico je vodil mariborski škof Franc Kramberger. Z njim je somaševal Stefanov brat Janez, škofa László Huszvár iz Zrenjanina in Jožef Kvas iz Ljubljane, inšpektor Anton Košir in 70 drugih duhovnikov. Na zadnji poti mu je pel v slovo zbor salezijancev in ženski oktet iz Gorič. Mašni nagovor je imel škof Kvas. Od rajnega pa se je poslovil mužljanski župnik Stanko Tratnjek, beltinski župnik Jože Hozjan, zastopnika župljanov iz Mužlje in Gorič.

Zrenjaninski škof Huszvár je ob slovesu dejal: „Z največjim spoštovanjem se poklonim pred njegovo podobo ter se v imenu madžarskih vernikov iz Banata zahvaljujem Bogu za njegovo dvajsetletno duhovniško delo v Mužlji in okoliških župnijah... Blagor narodu, ki ima takšne sinove, hvala Cerkvi na Slovenskem ter salezijanski družbi, nam je dala tega dobrega in Bogu vdanega duhovnika.”

Življenjsko pot in bogate darove, s katerimi ga je obdaril Bog, je orisal inšpektor Anton Košir.

Rajni duhovnik Štefan Zorko se je rodil 11. februarja 1915 v Ižakovcih, župnija Beltinci. Globoko verna starša sta iz božjih rok prejela 14 otrok, od katerih sta dva umrla že v otroštvu. Kljub skromnim materialnim možnostim in težkim časom sta našla način, da sta vsem odprla pot do izobrazbe, predvsem pa sta jim z zgle-

dom in besedo posredovala trdno vero in dragocene človeške vrline poštenosti, poguma, delavnosti in zdrave vedrine.

Leta 1928 se je Štefan pridružil skupini fantov, ki jih je salezijanec Jožef Radoha pospremil na študij v misijonski zavod Bagnolo pri Turinu. Po gimnaziji in noviciatu je 1932 zaprosil za vstop v salezijansko družbo in izrazil željo, da bi kot misijonar odšel v Brazilijo. Čeprav je tja odposlal že vse dokumente, je ostal v Italiji in po študiju teologije 23. junija 1940 v baziliki Marije Pomočnice v Turinu prejel mašniško posvečenje. Po dolgih 12 letih se je vrnil v rodno Prekmurje in v krogu staršev, bratov in sester skupaj s še 10 sošolci obhajal novomašno slavlje.

Druga svetovna vojna ga je doletela v Prekmurju, kjer je deloval v vzgojnem zavodu Martinišče v Murski Soboti. Na pravni fakulteti salezijanske univerze se je nato izpopolnjeval v pravi in konec vojne dočkal kot katehet na Madžarskem. Po krajših obdobjih v Veržetu, Križevcih pri Ljutomeru, na Kodeljevem in Kapeli je leta 1950 šel na Trstenik in upravljal tudi župnijo Goriče. Po petih letih je bil imenovan za ravnatelja na Kodeljevem in rektorja svetišča Male Terezije. Ob rednem delu se je vedno

bolj posvečal pridiganju ljudskih misijonov in leta 1961 prevzel vodstvo ekipe salezijanskih ljudskih misijonarjev. S sodelavci je prekriznil vse tri slovenske škofije in tako v domovini zaživel misijonski poklic. Vodil je nad 160 misijonov, duhovnih vaj, številne duhovne obnove in izredno veliko župnijskih slavic ter šmarnice v ljubljanski stolnici.

Leta 1965 se je odzval povabilu in odšel med madžarsko govoreče vernike v Banat, kjer je prevzel v skrb obsežno župnijo Mužljo, Ečko, Belo Blato in ekspozituro Lukino selo. Najprej je moral dopolniti znanje madžarsčine in začel v skromnosti in velikih težavah ustvarjati vse potrebno za urejeno pastoralno delo. Dvajsetletno delo v Mužlji predstavlja višek njegovega duhovniškega dela. Z velikim veseljem je leta 1987 dočkal, da je dozorel tudi prvi žlahtni sad dolgoletnih prizadevanj, domači novomašnik, ki je v tem delu božjega kraljestva stopil na njegovo mesto.

Leta 1985 se je vrnil v Slovenijo in prevzel službo duhovnega pomočnika v Goričah in v vodstvu salezijanske družbe. Sredi januarja pa se mu je zdravje nenadoma poslabšalo. Pomoč je iskal v bolnišnici na Golniku in potem v Ljubljani. Ni mu mogla več koristiti. V nedeljo 20. marca je v ljubljanskem kliničnem centru dokončal svoje zemeljsko darovanje.

Bil je obdarjen s številnimi talenti, ki jih je do zadnjega velikodušno dal na razpolago za rast božjega kraljestva. Zelo je cenil duhovništvo in salezijanski poklic doživljal kot izreden dar, ki ga je prejel na priprošnjo Marije Pomočnice. Bil je zavzet delavec, bogate sposobnosti pa so mu pomagale, da je bil v duhovniškem delu uspešen.

JANEZ ROVAN

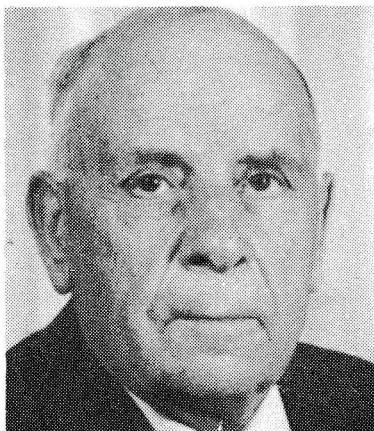
Po daljši zahrbtni bolezní je 22. apríla 1988 v bolnici sester elizabetink v Celovcu Janez Rován, salezijanec duhovnik, zatisnil oči za zemeljsko življenje.

Zdi se, da mu je njegova rojstna dežela podarila kremenit značaj in premočrtnost življenja. Rodil se je 1. septembra 1911 v Martinjaku (župnija Cerknica) in dobil krstnega zavetnika sv. Janeza Zlatoustega. Po osnovni šoli je nadaljeval izobraževanje v salezijanskem zavodu v Veržeju in po uspešnem noviciatu na Radni 15. avgusta 1934 postal don Boskov salezijanec. Bogoslovni študij je začel na salezijanski visoki teološki šoli na Rakovniku, zaključil pa v Italiji, kjer je bil 24. apríla 1943 v Pinerolu posvečen v duhovnika. Sredi vojne vihré je najprej deloval na Lisičjem pri Ljubljani, neposredno po njej pa na Koroškem. Tu se je sprva posvetil delu med begunci v taborišču Špital ob Dravi in nato prešel v župnijo Žvabek, ter zatem v Globasnico in Škocijan. Zavzeto in več let je deloval kot vzgojitelj v Mohorjevih domovih. Za krajši čas je odšel na Opčine pri Trstu, se spet vrnil na Koroško, zastavil moči v župniji Pliberk in se v vzgojnem zavodu Marijanišče spet posvetil delu z mladimi. Končno je zadnja leta bil hišni duhovnik v domu koroške Caritas v Podgorjah.

Odkar je 21. februárja letos odšel v bolnišnico, se je pot do Kalvarije strmo vzpenjala.

Povsod je nastopal kot duhovnik in poleg rednega dela rad pomagal na raznih župnijah ob dnevih češčenja, za spovedovanje, duhovne obnove ali nadomestovanje.

Kot zaveden Slovenec se je vedno trudil za ohranitev in poživitev slovenske besede. Kjer

je le mogel, je začel pripravljati igre in podpiral petje.

Leta 1948 je v Globasnici na njegovo pobudo zaživeló koledovanje sv. treh kraljev za misijonske namene. Akcija se je razširila po vsej Koroški in nato po vsej Avstriji. Njegova organizacijska moč mu je pomagala, da je ustanovil skavte ter dijaško Marijino kongregacijo. Imel je velike uspehe v katehetskem delu ter pri delu za narodnostno in versko zvestobo mladine. S posebno predanostjo je skrbel za duhovne poklice in jih spremljal pri njihovem uresničevanju.

Koroška se je od njega poslovló 28. apríla, ko je bila maša zadušnica v škocijanski cerkvi v Podjuni. Vodil jo je celovski škof dr. Egon Kapellari ob sodelovanju dunajskega in ljubljanskega salezijanskega inšpektorja ter sedemdesetih duhovnikov. Cerkev so napolnili verniki iz različnih župnij, kjer je duhovnik Rován deloval. Več govornikov, med njimi tudi dr. Matevž Grilc, predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev, mu je izreklo besede priznanja in hvaležnosti, v slovo pa sta zapela škocijanski župnijski in moški zbor iz Globasnice.

Pogreb je bil naslednjega dne v rojstni župniji Cerknica. Sv. mašo je daroval škof dr.

Stanislav Lenič, rajnikovo življenjsko pot pa je predstavil inšpektor Anton Košir.

Ker je Dobri Pastir duhovnik Janeza Rovana pridružil svoji zmagi ob nedelji duhovnih poklicev, zaupamo, da nam bo tudi po njegovem trpljenju podaril nove duhovne poklice.

FRANC ŠKRABL

V velikem tednu, ko se kristjani posebej spominjamo Gospodovega trpljenja in smrti, je doživel in svojo življenjsko pot v 83. letu svojega življenja dokončal njegov zvesti služabnik Franc Škrabl iz Žič pri Slovenskih Konjicah. Njegova pot se je začela leta 1905.

Doma v neposredni bližini župnijske cerkve je zrastel v poštenega, vedrega in značajnega krščanskega človeka, ki je ljubil Boga, Cerkev, bližnjega, domovino, rodno grudo in delo. Po poklicu je bil krojač kakor njegov oče ter je bil dober in cenjen mojster. Njegov zakon z življenjsko družico Pavlo je Bog blagoslovil s tremi otroki, od katerih je sin France postal salezijanski duhovnik.

Oče Franc je bil nekaj časa po vojni zaposlen v tovarni, polnih 35 let pa je bil vesten cerkovnik in je v večeru svojega življenja tudi ob delavnikih redno hodil k maši ter posebno rad opravljal pobožnost prvih petkov in prvih sobot. V čast Srcu Jezusovemu je v zahvalo za srečno vrnitev iz vojne dal postaviti kapelo. Tudi kot upokojenec je bil vedno zelo delaven, dokler ga ni pred dvema letoma napadla močna skleroza.

Pogreb rajnega očeta je bil na veliki četrtek. Vodil ga je salezijanski inšpektor Anton Košir v spremstvu 22 duhovnikov in ob izredno veliki udeležbi faranov.

Ž.

VERONA ŽERDIN

Žerdinova mati je umrla v ponedeljek 7. marca 1988. Poslovala se je še ena velikih slovenskih žena in mater, ki so nosile breme težkih zgodovinskih časov, a so vztrajale in ohranile dar vere in narodne pripadnosti.

Kmalu po koncu prve svetovne vojne se je 22 let stara poročila v Žerdinovo družino v Žižkih, in sicer z najstarejšim sinom Martinom. Rodilo se ji je enajst otrok. Od teh so trije umrli že v otroški dobi. Dva od njenih sinov sta izbrala duhovniški poklic. Štefan je postal salezijanec, bil inšpektor salezijanske skupnosti sv. Cirila in Metoda, vzgojitelj mladih salezijancev, ravnatelj Modestovega dijaškega doma v Celovcu in še sedaj deluje v Modestovem domu. Tone pa je dekan in župnik v Mariboru.

Vseh osem Žerdinovih otrok je obiskovalo osnovno šolo pri šolskih sestrah v rojstni vasi Žižki. Zaradi zaposlitve moža Martina v trgovini in pri mizarstvu je vzgoja ležala pretežno na njej. Sicer je pa mati Verona izgubila moža, ko je bila najstarejša hčerka Marija stara 19 let in najmlajši Franc 4 leta. Bilo je to leta 1939, na pragu druge svetovne vojne.

Med pogrebom v domači cerkvi v Črenšovcih je župnik Franc Tement rajno mater označil z besedami pisatelja Tobijske knjige: Bila je priljubljena pri Bogu in pri ljudeh.

Pogreb je bil v sredo 9. marca, na domače pokopališče. Udeležili so se ga številni sorodniki, znanci in prijatelji. Pogreb je vodil mariborski pomožni škof dr. Jožef Smej, ob asistenci salezijanskega inšpektorja in skoraj petdesetih duhovnikov, ki so vsi skupaj s sinovoma Žerdinove matere, somaševali s pomožnim škofom za njen pokoj. Bog nam daj še veliko takih mater!

Pisali ste nam

- Že kar po dolgem času se je spet oglasila zvesta bralka Vestnika iz Mel. Med drugim je zapisala.

V zadnjem Vestniku sem prebrala, kako je mama Marjeta vzgajala svojega sina Janeza Boska. Še kot otroka ga je darovala božji Materi. Pišem vam prav na materinski dan, to je na dan krščanskih mater, 25. marca. Na ta dan je preprosto dekle po angelovem oznanjenju postalo nebeška Mati. Sina je spočela za nas, saj je za nas trpel in umrl. Brez Marije ne morem živeti. Večkrat stopim pred njo in ji govorim z besedami: „Marija, sprejmi moje otroke. Tebi jih izročim. Ti jih čuvaj in jih vodi. Jaz jih večkrat ne morem, ker sem preslabotna, ker ne morem tja, kjer se zadržujejo oni. Ti pa lahko stopaš z njimi, saj si božja Mati. Zaupam Mariji, da uslišuje moje prošnje. Kaj naj bi se potem bala za moje otroke, saj jih vodi nebeška Mati, kakor je nekoč vodila tudi sv. Janeza Boska.

- Marija D. živi v Ljubljani. Po prejemu druge številke Vestnika so se ji utrnile nekatere misli.

Hvala za glasilo. Večkrat se spomnim na Rakovnik in lepo Marijino cerkev. Ko sem bila mlada, je bila rakovniška procesija veliko daljša. Bila sem članica Marijine družbe. Članice smo se vsako leto procesije udeležile z zastavo in jaz sem bila zastavonoša. Marija mi je v življenju veliko pomagala. Sedaj sem že v letih in trpljenje me pesti. Darujem ga za duhovnike in njihovo svetost. Stara sem 78 let, mati 9 otrok, od katerih sta dva že v nebesih... Imam 22 vnukov in 3 pravnuke. V križevem potu me najbolj tolaži osma postaja, ko Jezus tolaži jeruzalemske žene. Res je naše življenje masikdaj Golgota, a po velikem petku pride velika nedelja. Priporočam se v molitev.

- Ljubljanski bralki Betka K. in Vida J. sta zahvali za Vestnik dodali še nekaj besed.

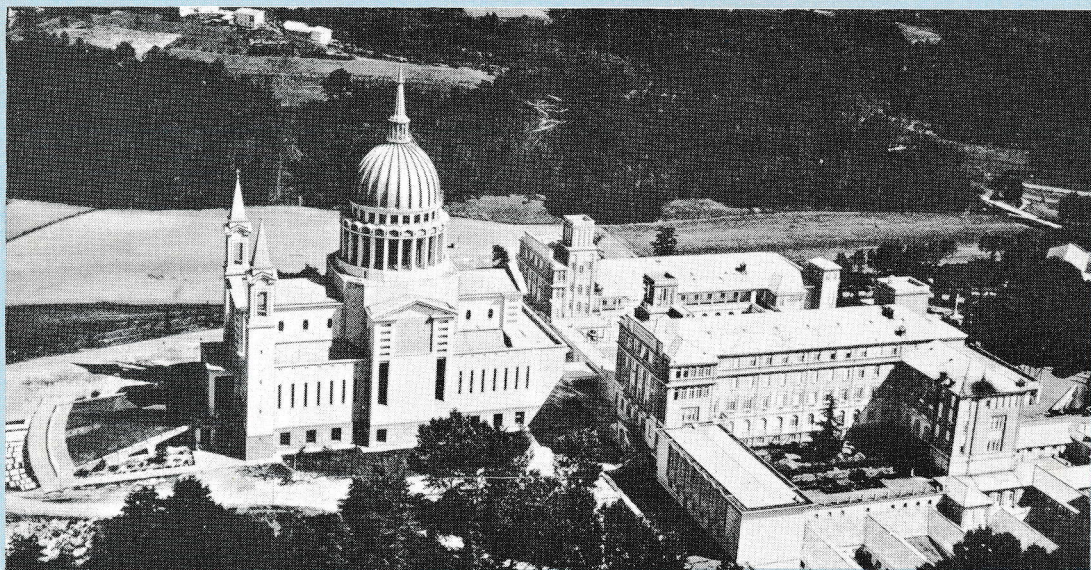
Z zamudo pošiljava prispevek za leto 1988. Prva številka naju je razveselila ravno za božič. Prinesla nam je veliko lepih in zanimivih vesti. Članki so vabljivo sestavljeni. Čestitava in še naprej želiva obilo božje pomoči pri vsem vašem delu.

- Prošnji, da po njenem namenu darujemo sv. mašo v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku, je Marija S. iz Šentvida pri Stični pripisala še pohvalne besede.

Prilagam dar za Vestnik. Všeč mi je, ker je v njem toliko lepega napisanega iz domačih krajev in od drugod po svetu. Želim vam še naprej veliko uspehov pri urejanju in dosti božjega blagoslova kot Marijinega varstva pri vzgoji naše mladine, ki je tako potrebna dobrih zgledov in molitve.

- Iz Logatca nam je pisal mlad bralec Silvo.

Še naprej se priporočam, da mi pošiljate Vestnik. Pomaga nam pri skupnem dozorevanju in nas vodi k luči življenja. Za pretekli in nadaljnji trud se vam prisrčno zahvaljujem. Želim vam veliko uspeha in božjega blagoslova pri pripravljanju Vestnika.

ROMANJE SALEZIJANSKE DRUŽINE V TURIN

LJUBLJANA – 1. JULIJ

- 5.00 odhod z Rakovnika
- smer: Sežana – Benetke – Padova

PADOVA

- 10.00 maša v cerkvi bl. Leopolda Mandića
- ogled bazilike sv. Antona, kapele „Scrovegni” in drugih znamenitosti
- nadaljevanje vožnje v smeri Milan – Oropa

OROPA

- večerja, prosti čas, prenočevanje
- zajtrk
- vožnja v smeri Turina

TURIN

- 10.00 maša v baziliki Marije Pomočnice
- po skupinah ogled Valdocca: bazilika, kripti, cerkev sv. Frančiška, Pinardijeva kapela, don Boskove sobe, čas za nakup spominkov
- 13.00 kosilo v Valdoccu
- ogled Turina in turinskih cerkva: Consolata, San Francesco d'Assisi, Cottolengo, stolnica
- zvečer za starejše: Superga
- za mlade: srečanje z mladimi iz župnije Monte Rosa
- prenočevanje v Turinu in okolici, mladina v Rivi: zajtrk v kraju prenočevanja
- vožnja v smeri Castelnuaova

COLLE DON BOSCO

- 10.00 maša v spodnji cerkvi
- ogled spodnje in gornje cerkve, misijskega muzeja, don Boskove domače hiše, biše brata Jožefa in prosto za spominke
- 13.00 kosilo: restavracija „Del Colle”
- ogled Castelnuaova, Mondonia...
- mladina srečanje z mladimi iz oratorija Castelnuaova
- vožnja v smeri Orope, prenočevanje

OROPA

- 6.30 maša v romarski cerkvi
- zajtrk
- vožnja v smeri Milana

MILAN

- ogled katedrale z možnjo ogleda mesta s strehe katedrale
- ogled parka Scala z gledališčem Scala
- vožnja v smeri Padova–Benetke, na poti kosilo
- vožnja v smeri Trst–Ljubljana, morda postanek v Monte Berico – Vejna

LJUBLJANA

- prihod v Ljubljano okoli 22.00

ODHODI AVTOBUSOV: 3 z Rakovnika, 1 iz Želimljega, 1 iz Maribora. Kdor ne more priti tako zgodaj, lahko dobi prenočišče. Prijave za prenočevanje sporočite do 20. junija.

ODRINI NA GLOBOKO

DA BI SVOJA LETA UPORABIL ZA RAST
MED MLADIMI, SE
PREDVSEM V ŽELIM LJEM.DON
ČE SE ČUTIŠ POKLICANEGA, DA BI SVOJA LETA UPORABIL ZA RAST
MED LJUDMI, PREDVSEM MED MLADIMI, SE
BOŽJEGA KRALJESTVA MED LJUDMI, PREDVSEM MED MLADIMI, SE
OGLASI NA SALEZIJANSKI SREDNJI ŠOLI V ŽELIM LJEM.DON
BOŠKO TI ZAGOTAVLJA KRUH, DELO IN NEBESA.